Ἔτος Α'. Ἐν Ἀθήναις τῇ 30 Σεπτεμβρίου 1890 Ἀριθ. 25

ΓΡΑΦΕΙΑ
ΟΔΟΣ ΚΥΝΟΣΑΡΓΟΥΣ ΑΡΙΘ. 36
ΚΑΙ ΣΤΟΑ ΜΕΛΑ ΑΡΙΘ. 11
ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ ΤΙΜΑΤΑΙ
10 ΛΕΠΤΑ 10

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΦΡ. ΠΡΙΝΤΕΖΗΣ

Η ΦΥΣΙΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ
Ἐν Ἑλλάδι, ἐτησία Δρ. 6
» » ἑξάμηνος » 4
Ἐξωτερικοῦ ἐτησία Φρ. 10
» » ἑξάμηνος » 6

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ
ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ο Χρηστόφορος Κολόμβος καὶ ἡ ἀνακάλυψις τῆς Ἀμερικῆς, (συνέχεια), (μετὰ εἰκόνων), ὑπὸ Φ. Π. — **Καρνώ,** πρόεδρος τῆς Γαλλικῆς Δημοκρατίας, ὑπὸ Ἀστέρος (μετὰ εἰκόνων).—**Ἡ ἀνάβασις εἰς τὸ Λευκὸν Ὄρος,** ὑπὸ τοῦ κ. Janssen, ὑπὸ Φρίκ.—**Σωσάννα Ραμώ,** (ἐπιφυλλὶς μετὰ εἰκόνων), ὑπὸ Maurice de Fos. — **Ἱστορία μιᾶς στολῆς προξένου,** ὑπὸ Ροῦ.—**Αἱ καπνοδόχοι καπνίζουσαι.**— **Πλοῖον συρόμενον ὑπὸ φαλαίνης.** — **Εὐτράπελα.** — **Ἐπιστημονικὸν παίγνιον,** μετὰ εἰκόνος.—**Αἰνίγματα.**—**Ἀνταποκρίσεις τῆς «Φύσεως».** **Ἀγγελίαι.**

Ο ΧΡΗΣΤΟΦΟΡΟΣ ΚΟΛΟΜΒΟΣ
ΚΑΙ Η ΑΝΑΚΑΛΥΨΙΣ ΤΗΣ ΑΜΕΡΙΚΗΣ

(Συνέχεια).

Περὶ τὴν δευτέραν λοιπὸν ὥραν τῆς νυκτὸς τῆς 11 πρὸς τὴν 12 Ὀκτωβρίου 1492, μία νῆσος ἀνεφάνη τὸ πρῶτον εἰς τοὺς Ἱσπανούς, οἵτινες ἐν μέσῳ τοῦ σκότους προσπαθοῦσι νὰ μαντεύσωσι τὸ σχῆμα τῆς μυστηριώδους γῆς, ἥτις παρίστατο πρὸ αὐτῶν. Περὶ δὲ τὸ λυκαυγὲς ἕκαστος ἐθαύμαζε τὰς ἀκτὰς τῆς πρωτοφανοῦς ξηρᾶς, ἣν ὁ Κολόμβος ἐχαιρέτισεν ὑπὸ τὸ ὄνομα San Salvator (ἅγιος Σωτήρ), καὶ ἥτις ἀνεξηγήτως μέχρι τῆς σήμερον μένει ἄγνωστος τοῖς γεωγράφοις, διότι παραδόξως ἀγνοεῖται, πῶς ὁ ναυηγὸς τοῦ Κολόμβου ἐλησμόνησε ν' ἀναφέρῃ ταύτην ἐν τῷ χάρτῃ του, ἡ δὲ ἀδιαφορία καὶ ἀχαριστία τῶν τότε ἀνθρώπων ὑπῆρξεν ἡ κυρία ἀφορμὴ τῆς λήθης τῆς νήσου ταύτης.

Αὐτόχθονές τινες ἐκπλαγέντες ἐπὶ τῇ θέᾳ τῶν πλοίων μετ' ἀπορίας προσέβλεπον ταῦτα, ὁ δὲ Κολόμβος ὁπλίσας λέμβον ἐξῆλθεν εἰς τὴν ξηρὰν κρατῶν ἐν μιᾷ τῶν χειρῶν του τὴν βασιλικὴν σημαίαν καὶ συνοδευόμενος ὑπὸ τῶν δύο πλοιάρχων, τοῦ Μαρτίνου Πίντζων καὶ τοῦ Βικεντίου Ὑανέζ, οἵτινες ὁμοίως ἐκράτουν πρασίνας σημαίας φερούσας σταυρὸν ὡς σημεῖον εὐγνωμοσύνης.

Ὁ Κολόμβος μόλις ἐπάτησε τὸ ἔδαφος ἔπεσε γονυκλινής, ἐφίλησε τὴν γῆν καὶ ηὐχαρίστησε τὸν Θεόν, χύνων ἐν ταὐτῷ δάκρυα χαρᾶς, ὅπερ ἔπραξαν ἀμέσως πάντες οἱ ἀκολουθήσαντες αὐτόν. Μετὰ τοῦτο ἔσυρε τὸ ξίφος του, ἤνοιξε τὴν βασιλικὴν σημαίαν καὶ ἔλαβε κατοχὴν τῆς νήσου ἐν ὀνόματι τοῦ βασιλέως καὶ τῆς βασιλίσσης τῆς Ἱσπανίας, προσκαλέσας πάντας νὰ ὀμόσωσιν αὐτῷ πίστιν καὶ ὑπακοήν, καὶ ἀναγνωρίσωσιν αὐτὸν ὡς ναύαρχον καὶ ἀντιβασιλέα ἀντιπρόσωπον τῶν Ἱσπανικῶν Μεγαλειοτήτων. Τότε οἱ ναῦται ἐξερράγησαν εἰς ζητωκραυγάς, περιεστοίχισαν περιχαρεῖς τὸν ναύαρχον, καὶ ἠσπάζοντο αὐτῷ τὰς χεῖρας, οἱ δὲ ἀπειθήσαντες κατὰ τὸν διάπλουν ριφθέντες πρὸ τῶν ποδῶν του ἐζήτουν συγχώρησιν, ὑπισχνούμενοι ἐντελῆ πίστιν καὶ ἀφοσίωσιν εἰς τὸ μέλλον.

ΚΑΡΝΩ *Πρόεδρος τῆς Γαλλικῆς Δημοκρατίας.*

Οἱ αὐτόχθονες πειθόμενοι βαθμηδὸν ἐκ τῶν εἰρηνικῶν διαθέσεων τῶν εἰσβαλόντων ξένων ἐν τῇ νήσῳ των, ἐσχημάτιζον ὁμίλλους πλησίον αὐτῶν, οὓς παρετήρουν μετὰ περιεργείας καὶ προησθάνοντο ἴσως, ὅτι οὗτοι θὰ ἐγίνοντο βραδύτερον οἱ κύριοί των.

Ἤδη ἂς ἀφήσωμεν τὸν Κολόμβον διηγούμενον τὰ τῆς ὑποδοχῆς ταύτης.

Ἔγραφεν οὕτως πρὸς τοὺς βασιλεῖς τῆς Ἱσπανίας:

« Ἐνοήσας, ὅτι μᾶς ἐξέλαβον φιλίως καὶ ὅτι διὰ τῆς πειθοῦς καὶ γλυκύτητος θὰ παρεδίδοντο ἡμῖν καὶ θὰ μετεστρέφοντο εἰς τὴν ἁγίαν πίστιν, τοῖς προσέφερον ἀμέσως κεχρωματισμένους σκούφους, ὑέλινα κομβολόγια, δι' ὧν περιέβαλον τὸν λαιμόν των, καὶ διάφορα ἄλλα εὐτελῆ ἀντικείμενα, τὰ ὁποῖα πολὺ τοὺς ηὐχαρίστησαν, καὶ τὰ ὁποῖα συνέτειναν θαυμασίως εἰς τὴν μεταξὺ ἡμῶν καὶ αὐτῶν σύναψιν στενῆς φιλίας. Ἤρχοντο κατόπιν κολυμβῶντες μέχρι τῶν πλοίων μας καὶ μᾶς ἔφερον ψιττακούς, κουβάρια ἐκ βαμβακοκλωστῆς, ἀκόντια καὶ ἄλλα ἀντικείμενα, τὰ ὁποῖα ἀντήλλασσον πρὸς διάφορα πράγματα, τὰ ὁποῖα τοῖς ἐδίδομεν. Ἐφαίνοντο πένητες, πλὴν ἦσαν εὐειδεῖς, χαρίεις καὶ τὸ σῶμα εὖ ἔχοντες. Ἡ κόμη των ὁμοιάζει πρὸς τὴν οὐρὰν τῶν ἵππων, ἣν ἀφίνουσι κρεμαμένην ὄπισθεν, τινὲς τούτων βάφονται, τὸ δὲ φυσικὸν χρῶμα προσομοιάζει πρὸς τὸ τῶν Καναρίων. Δὲν εἶναι οὔτε λευκοί, οὔτε μέλανες, πλὴν μεταχειρίζονται διαφόρους χρωματισμοὺς πρὸς βαφὴν τοῦ προσώπου, τῶν χειρῶν καὶ τῶν ποδῶν των. Ὁπλισμὸν δὲν φέρουσιν, οὔτε ἐγνώριζον τί ἐστιν ὅπλον, ὁπότε δ' ἐζήταζον ἐκ περιεργείας σπάθην τινα, ἣν τοῖς ἐδεικνύομεν, τὴν ἐλάμβανον ἐκ τοῦ κοπτεροῦ μέρους ἐξ ἀγνοίας καὶ ἐκόπτοντο τὰς χεῖρας. Τὰ ἀκόντιά των σχηματίζουσιν εἶδος ῥάβδων ἄνευ σιδήρου, τινὰ δὲ τούτων φέρουσι εἰς τὸ ἄκρον ὀδόντα τινὰ ἰχθύος, ἢ σκληρόν τι ἀντικείμενον. Τέλος, φαίνονται πολὺ μαλακοὶ καὶ εὔκολοι ἄνθρωποι, ἐπαναλαμβάνουσιν ὅ,τι τοῖς λέγομεν, καὶ ἂν ὁ Κύριος εὐδοκήσῃ, θὰ φέρω ἐξ ἑξ αὐτῶν εἰς τὰς ὑμετέρας Μεγαλειότητας. Οὐδὲν ζῶον μέχρι τοῦδε εἶδον ἐν τῇ νήσῳ ταύτῃ ἢ ψιττακούς».

Ὁ Κολόμβος ἐξετάσας κατόπιν τοὺς αὐτόχθονας ἂν ὑπῆρχε χρυσὸς εἰς τὰ μέρη των, ἀφορμὴν λαβὼν ἐκ τεμαχίου τοιούτου, ὅπερ εἷς ἐξ αὐτῶν ἔφερε κρεμάμενον ἀπὸ τῆς ρινός του, ἐπληροφορήθη διὰ σημείων πάντοτε, ὅτι πρὸς νότον τῆς νήσου των ὑπῆρχε χώρά τις, ἧς ὁ βασιλεὺς ἦτο κάτοχος μεγάλων χρυσῶν ἀγγείων καὶ πολλῆς ποσότητος τοιού-

τοῦ μετάλλου. Προσεπάθησε νὰ τοὺς πείσῃ νὰ τὸν ὡδηγήσουν ἐκεῖ, ἀλλὰ δὲν ἤθελον. Ὁ Κολόμβος ἐν τούτοις ἦτον ἐνθουσιασμένος ἐκ τῆς ὑποδοχῆς, ἣς ἔτυχε παρὰ τῶν αὐτοχθόνων τούτων, οἵτινες ἐξιλάμβανον αὐτὸν ὡς ἡμίθεον.

Οἱ Ἱσπανοὶ βαθμηδὸν ἀνεκάλυψαν τὰς κυριωτέρας γειτνιαζούσας νήσους, πλὴν ὁ χρυσὸς ἦτο τὸ κυριαρχοῦν στοιχεῖον ἐν τῷ πνεύματι τοῦ Κολόμβου, καὶ εἶναι λυπηρὸν νὰ ὀλέπῃ τις τὸν μέγαν ναύαρχον ἀπορροφούμενον ἀπὸ τοῦ ὑλικοῦ συμφέροντος, ἐνῷ ἤνωνεν ὁλόκληρον νέον κόσμον ἐν τῷ παλαιῷ, καὶ ἦτο κομιστὴς τοῦ πολιτισμοῦ, τῆς πιστεως καὶ τῆς ἀγάπης τούτου πρὸς ἐκεῖνον. Περίεργον φαινόμενον· ἐνῷ ἐνόησε τὴν ἀποστολήν του, ἐφάνη μεγαλόφρων ἐν τῇ ἀρχῇ καὶ ταπεινὸς ἐν τῷ τέλει τοῦ σταδίου του. «Ὁ χρυσός, ἔγραφε ἔν τινι ἐπιστολῇ του πρὸς τὴν βασίλισσαν, εἶναι ἐξαίσιον ἀντικείμενον. Ὅστις εἶναι κάτοχος αὐτοῦ, εἶναι κύριος τοῦ παντός. Διὰ τοῦ χρυσοῦ δὲ ὁμοιως ἐξικνοῦνται αἱ ψυχαὶ καὶ μέχρι τοῦ παραδείσου».

Ἐν τῇ ἀνακαλύψει τῶν νήσων τούτων (Lucayes) ὁ ναύαρχος ἐνόμισεν, ὅτι εὑρίσκετο ἐν ἑνὶ τῶν γειτνιαζόντων τὴν ἄκραν Ἀνατολὴν ἀρχιπελάγων, οἱ δὲ ἄγριοι κατ' αὐτόν, δὲν ἦσαν ἄλλοι, ἢ Ἰνδοί, οὓς οὕτως ἀπεκάλεσεν.

Παραλαβὼν μεθ' ἑαυτοῦ ἑπτὰ ἰθαγενεῖς ἀπὸ τοῦ Σὰν-Σαλβατώρ, διηυθύνθη κατὰ τὴν ὁδηγίαν τούτων πρὸς τὴν πλουσιωτέραν χρυσοῦ χώραν. Τῇ 28 Ὀκτωβρίου ἀνεκάλυψαν τὴν Κούβαν. Ὁ Κολόμβος ἐξεπλήσσετο ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἐκ τῆς ὡραιότητος τοῦ πρὸ αὐτοῦ ἐξελισσομένου πανοράματος, ἰδίως ὅτε εἰσῆλθον ἐντὸς ἐκτεταμένου κόλπου περιεστοιχισμένου ἀπὸ δένδρων μεστῶν ἀνθέων καὶ καρπῶν, ἐν τῷ μέσῳ τῶν ὁποίων ἐκελάδουν μυριάδες πτηνῶν ποικιλοχρώμων. Ἅμα παρετήρησε τὴν φυσικὴν αὐτὴν καλλονὴν ἐπήδησεν ἀμέσως ἐπὶ λέμβου καὶ ἐξῆλθεν εἰς τὴν ξηράν. Οἱ αὐτόχθονες μόλις τὸν εἶδον ἐτράπησαν εἰς φυγήν. Ὁ Κολόμβος τότε ἠμπόδισε τοὺς ἀνθρώπους του νὰ ἐγγίσωσι τίποτε ἐκ τῶν εἰς τοὺς δειλοὺς αὐτοὺς ἀνθρώπους ἀνηκόντων πραγμάτων, οἵτινες εἶπε, εἶναι τόσον δειλοί, ὡς πεφοβισμένοι ὄρνιθες. Ὅσῳ δὲ προὐχώρουν, ἐπὶ τοσούτῳ ὁ θαυμασμός των διεγείρετο. «Ἡ γῆ αὕτη, λέγει ὁ Κολόμβος, εἶναι ἡ ὡραιοτάτη ἐξ ὅσων ποτὲ ἀνθρώπινοι ὀρθαλμοὶ εἶδον· εἶναι πλήρης λαμπρῶν κόλπων καὶ βαθέων ποταμῶν· εἶναι ἐστολισμένη ἀπὸ ὡραιότατα καὶ ὑψηλότατα ὄρη, οὐχὶ πολὺ ἐκτεταμένα».

Ὁ Κολόμβος ἐν τούτοις ἐνόμιζεν εἰσέτι, ὅτι εὑρίσκετο εἰς τὰ παράλια τῆς Ἀσίας, μὴ ὑποπτευόμενος τὸ παράπαν, ὅτι εἶχεν ἀνακαλύψει Νέον Κόσμον, οἱ δὲ αὐτόχθονες ἐξελαμβάνοντο ὑπ' αὐτοῦ πάντοτε ὡς Ἀνατολῖται Ἰνδοί. Δυστυχῶς δὲ, οὐδὲ αἱ ἐνδείξεις τῶν νέων τούτων χωρῶν, οὐδὲ τὸ πρωτότυπον τῶν κατοίκων αὐτῶν εἶχον πεισει περὶ αὐτοῦ τοῦτον. Παντοῦ διέβλεπε Ἀσίαν καὶ Ἰνδίαν, καὶ ὅσας χώρας ἀνεκάλυπτεν ἔδιδεν αὐταῖς διάφορα ὀνόματα.

Ἡ ἀπάτη ὅμως αὕτη ἤρξατο ζημιοῦσα αὐτόν, διότι ἐπί τινι διαταγῇ αὐτοῦ, τὸ νὰ προπορεύεται πάντοτε αὐτός, τὰ δὲ δύο ἕτερα πλοῖα νὰ τὸν ἀκολουθῶσιν, ἡ Πινὰ διοικουμένη ὑπὸ τοῦ Μαρτίνου Πίντζων προσεποιήθη, ὅτι δὲν τὸν ἤκουσε, καὶ μεταβαλοῦσα διευθυνσιν ἐχάθη εἰς τὸ σκότος.

Τί δὲ συνέβη;

Ὁ Πίντζων ἐπωφελούμενος τῆς περιστάσεως ἀπεφάσισε ν' ἀνακαλύψῃ καὶ αὐτὸς νέας χώρας, καὶ ἀφοῦ ταῖς δώσῃ τὸ ἴδιον ὄνομά του, νὰ ἐπιστρέψῃ πρῶτος εἰς Εὐρώπην καὶ λάβῃ αὐτὸς τὸ ἄνθος τῆς δοξης καὶ τῶν εἰς τὸν Κύριόν του ὀφειλομένων ἀμοιβῶν. Ὁ ναύαρχος ὅμως μόλις ἐνόησε τοῦτο ἀνεστέναξε βαθέως, διεῖδε τὸ ἔγκλημα καὶ διευθύνθη ἐν τῷ ἅμα μετὰ τῶν δύο αὐτοῦ πλοίων νοτιοδυτικῶς πρὸς ἐκτεταμένην τινὰ σκιάν, ἣν διέβλεπε πρὸς τὴν θάλασσαν· κατέλαβε τὴν νῆσον Χαϊτί, ἣν ὠνόμασαν ἑκτοτε ἅγιον Δομίνικον. Ἡ ἀνακάλυψις αὕτη ἐγένετο τῇ 5 Δεκεμβρίου 1492.

Ὁπουδήποτε καὶ ἂν προσηγγιζεν ὁ Κολόμβος ἀπήντα τὴν μεγαλειτέραν φιλοφροσύνην, ἑκάστη δὲ οἰκια τῷ ἠνοίγετο ὡς νὰ ἦτο ἰδική του. Οἱ πτωχοὶ κάτοικοι τῶν χωρῶν τούτων ἔζων τοτε ἐν τῇ πρωτογενεῖ αὐτῶν ἁπλοϊκότητι· ταπεινοί, εἰρηνόφιλοι, καὶ ἦσαν οἱ εὐτυχέστατοι τῶν λαῶν τοῦ κόσμου· ἡ δὲ φιλοξενία τοῖς ἐφαίνετο φυσικωτάτη.

Πρὸ τῆς ἀφίξεως τῶν ἐπαράτων Εὐρωπαίων οἱ γενναιόφρονες καὶ λαμπροὶ οὗτοι ἄνθρωποι ἐφέροντο ἀδόλως καὶ πιστῶς πρὸς ἀλλήλους, ἄνευ νόμων, ἄνευ βιβλίων, ἄνευ δικαστῶν, καὶ ἀντεπροσώπευον δὲ τὸν ὑπὸ τῶν ποιητῶν ψαλλόμενα χρυσοῦν αἰῶνα, ὃν ἐν τῷ ἡμετέρῳ παλαιῷ κόσμῳ ἡ φαντασία μόνον ἠδυνήθη νὰ πλάσῃ. Δικαίως δὲ δὲν πρέπει ν' ἀποδεχθῶμεν τὴν ὑπὸ πολλῶν σορῶν ἐξενεχθεισαν γνώμην, ὅτι ὁ πολιτισμὸς ἐγένετο ὁ διαφθορεὺς τῶν ἠθῶν;

Ὁ Κολόμβος ἀνταλλάσσει τὸν χρυσὸν τῶν αὐτοχθόνων πρὸς διάφορα ἐκ πορκελάνης ἀντικείμενα καὶ ἄλλα εὐτελοῦς ἀξίας· εὐτυχῶς δ' ἡ ἄπληστος αὐτοῦ φιλοκέρδεια μὴ κατακπίγουσα τὸ ὕψος τῶν βλεψεών του συμβαδίζει τούτῳ, ἀλλ' οὐχὶ ὁμοῦ, τοὐλάχιστον ἐν δευτέρᾳ μοίρᾳ.

Αἱ χρυσαὶ διακοσμήσεις τοῦ ἀρχηγοῦ φυλῆς τινος τῶν αὐτοχθόνων τούτων ἐξεγείρουσι τὴν σροδρὰν ἐπιθυμίαν τῶν Ἱσπανῶν: «Πόθεν λαμβάνετε τὸ μέταλλον αὐτό»; ἐρωτᾷ ὁ Κολόμβος — «Ἀπὸ ἕνα μέρος ἐκεῖ, πρὸς ἀνατολάς, ὀνομαζόμενον Σιμπάο». Τοῦτο ἤρκει διὰ τὸν ναύαρχον, ὅστις εἰ καὶ ἠπατᾶτο ἔτι ἐξακολουθῶν νὰ ἐκλαμβάνῃ τὴν Ἀμερικὴν δι' Ἀσίαν, ἀνεῦρεν ἐν τούτοις τὸ ὑποδειχθὲν μέρος ἔν τινι, ἐν τῷ κέντρῳ τῆς μεγάλης νήσου, ὄρει.

Τῇ 24 Δεκεμβρίου ὁ Κολόμβος ἀπῆρε τῆς Ἀναλήψεως καὶ κατληφθεὶς αἰφνιδίως ὑπὸ ἰσχυρῶν ρευμάτων τὸ πλοῖον του ἐκάθισεν ἐπὶ ἄμμου. Τῇ βοηθείᾳ ὅμως τῶν πάντοτε προθύμων τούτων λαῶν κατώρθωσεν ἀβλαβῶς νὰ ἐξάξῃ τὸ πλοῖόν του ἐκεῖθεν.

Ὁ βίος ἦτο τοσοῦτον εὐχάριστος καὶ γλυκὺς παρὰ τοῖς ἀγαθοῖς τούτοις ἀγρίοις, ὥστε πολλοὶ τῶν Ἱσπανῶν, ὡς τὸ πάλαι οἱ σύντροφοι τοῦ Ὀδυσσέως, λησμονήσαντες τὴν πατρίδα των, ἱκέτευσαν τὸν Κολόμβον νὰ τοὺς ἀφήσῃ εἰς τὸν εὐλογημένον αὐτὸν τόπον.

Ὁ Κολόμβος προβλέπων τὰ πάντα κατεσκεύασε φρούριόν τι, ὅπερ μετεκάλεσε *Γέννησιν*, διότι εἶχον σωθῇ ἐκ ναυαγίου τινὸς κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς τοῦ Χριστοῦ γεννήσεως.

Τὸ φρούριον τοῦτο ᾠκοδομήθη εἰς τριῶν λευγῶν ἀπόστασιν ἀπὸ τοῦ μέρους, ἔνθα ἀργότερον ἱδρύθη ἡ πολις τοῦ Ἀκρωτηρίου.

Μόλις τὸ φρούριον ᾠκοδομήθη, ὁ ναύαρχος ἐσκέφθη νὰ ἐπανέλθῃ εἰς Εὐρώπην, ἵν' ἀναγγείλῃ τὸ μεγα γεγονός. Καλέσας δὲ παρ' αὐτῷ τοὺς ἀνθρώπους, οἵτινες ἤθελον νὰ μείνωσιν ἐν τῇ νήσῳ, τοὺς ὡμίλησεν ἐκτετταμένως καὶ πρεπόντως, συστήσας ἰδιως αὐτοῖς νὰ διατηρήσωσι τὰς μᾶλλον φιλικὰς σχέσεις πρὸς τὸν ἀρχηγὸν τῶν ἰθαγενῶν καὶ νὰ ἀγαπῶσι πολὺ τοὺς αὐτοχθονας. Διορίσας δὲ πληρεξουσίους του τοὺς Διέγον δὲ Ἀρένα, Πέτρον Γουτιρὲζ καὶ Ροδρίγον δ' Ἐσκοβεδο, ἀπεχωρέτισεν αὐτοὺς λίαν συγκεκινημένος. Ἡ στιγμὴ τοῦ ἀποχωρισμοῦ εἶναι ἀπερίγραπτος. Πάντες ἔκλαιον καὶ ὠδύροντο ἐν πεποιθήσει ὄντες, ὅτι δὲν θὰ ἐβλέποντο πλέον. Τὸ τηλεβόλον τότε κροτήσαν ἔδωκε τὸ σημεῖον τῆς ἀναχωρήσεως, οἱ δὲ ναῦται ἀποχωρετισαντες τελευταῖον ἀπῆραν ἐκεῖθεν, ἐγκαταλείψαντες το μικρὸν ἄγημα, τὴν πρώτην εὐρωπαϊκὴν ἀποικίαν, ἥτις ἐπέπρωτο ἅπαξ νὰ ἐξαφανισθῇ βραδύτερον, θῦμα γενόμενον τῶν ἰδιων του σφαλμάτων.

(Ἕπεται συνέχεια)

Φ. Π.

ΚΑΡΝΩ

ΠΡΟΕΔΡΟΣ ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΚΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ

Ἐγεννήθη ἐν Limoges τῆς Γαλλίας τῇ 11 Αὐγούστου 1837. Εἰσῆλθεν εἰς τὴν πολυτεχνικὴν σχολὴν τῷ 1857, καὶ δυο ἔτη μετα ταῦτα εἰς τὴν σχολὴν τῶν γεφυροποιῶν, μεθ' ὃ ἐξήσκησε μετὰ ἰδιαζούσης ἐπιμελείας τὸ στεδιον τοῦ μηχανικοῦ μέχρι τοῦ 1870.

Ἡ Κυβέρνησις τῆς Ἐθνικῆς Ἀμύνης τὸν διώρισε νομάρχην, εἶτα ἔκτακτον ἀπεσταλμένον, καὶ μετὰ τοῦτο ἐξελέγη ἀντιπρόσωπος τῆς ἐπαρχίας Côte-d'Or διαρκῶς.

Ὁ κ. Σαδῆ Καρνὼ ἔλαβε μέρος εἰς ὅλας τὰς πολιτικὰς συζητήσεις· ὅτε δὲ ὁ Φραισινὲ ἐγένετο ὑπουργὸς τῶν δημοσίων ἔργων, τὸν προσέλαβεν ὡς ὑπογραμματέα τῆς Ἐπικρατείας. Τὴν θέσιν ταύτην διετήρησε καὶ ἐπὶ τῆς ὑπουργείας τοῦ Φραισινὲ καὶ ἐπὶ τῆς τοῦ Βρισσών, καὶ πάλιν ὅτε ἐπανῆλθεν ὁ Φραισινέ.

Ὁ Καρνὼ εἶναι ἡλικίας 50 ἐτῶν, πλὴν δὲν φαίνεται ἢ 40. Μετρίου δὲ ἀναστήματος καὶ λεπτοκαμωμένος, ἔχει κόμην καὶ γενειάδα μελανήν. Ἐνυμφεύθη τὴν δεσποινίδα Dupont White, πρό τινων δὲ ἐτῶν ὑπάνδρευσε τὴν μεγαλειτέραν θυγατέρα του μετὰ τοῦ δικηγόρου κ. Cunisset.

Σύμπτωσις περίεργος! τῇ 3 Δεκεμβρίου 1886 ἀνετράπη ἡ κυβέρνησις, ἐν ᾗ εἶχε μέρος ὁ κ. Καρνὼ ὡς ὑπουργὸς τῶν Οἰκονομικῶν, τῇ 3 Δεκεμβρίου 1887, ἀκριβῶς ἓν ἔτος μετὰ τοῦτο, ἐξελέγη πρόεδρος τῆς δημοκρατίας, ὑπὸ τῆς ἐθνικῆς Συνελεύσεως διὰ ψήφων 847 κατὰ 616, διὰ ἑπταετῆ περίοδον.

Ὁ κ. Καρνὼ εἶναι ὁ νεώτερος ὅλων τῶν μέχρι τοῦδε προέδρων ἐν Γαλλίᾳ. Ὁ Θιέρσος ἦγεν ἡλικίαν 74 ἐτῶν, ὁ Μὰκ-Μαὼν 64, καὶ ὁ Ἰούλιος Γρεβὺ 65.

Ὁ κ. Καρνὼ ἐπεχείρησε πολλὰ ἀνὰ τὴν Γαλλίαν ταξείδια. Ἡ χάρις, ἡ δημοτικότης, καὶ τὸ ἐνδιαφέρον ὅπερ δεικνύει εἰς ὅλας ἐν γένει τὰς ἐμπορικάς, γεωργικὰς καὶ βιομηχανικὰς ἐπιχειρήσεις, κατέστησαν αὐτὸν ἀγαπητὸν τοῖς πᾶσι.

Ἀστήρ.

Η ΑΝΑΒΑΣΙΣ ΕΙΣ ΤΟ ΛΕΥΚΟΝ ΟΡΟΣ

Ὑπὸ τοῦ κ. JANSSEN

Τῇ 22 Σεπτεμβρίου λήξαντος, ὁ κ. Janssen διευθυντὴς τοῦ ἀστεροσκοπείου τοῦ Μεδὼν, ἐποιήσατο ἐν τῇ συνεδριάσει τῆς Ἀκαδημίας τῶν Ἐπιστημῶν σπουδαίαν ἀνακοίνωσιν ὑπομνήματος, ἐπὶ τῶν ὑπ' αὐτοῦ γενομένων ἀπὸ τῆς κορυφῆς τοῦ Λευκοῦ Ὄρους *φασματοσκοπικῶν παρατηρήσεων*, περὶ τῆς ὑπάρξεως ἢ μὴ ὀξυγόνου ἐν τῇ ἡλιακῇ ἀτμοσφαίρᾳ, κατὰ τὴν γενομένην ἐσχάτως ὑπ' αὐτοῦ ἀνάβασιν ἐπὶ τοῦ ὑψηλοτάτου τούτου σημείου.

Καὶ ἐν μὲν τῷ παρόντι φύλλῳ τῆς «Φύσεως» θέλομεν ἀναγράψει τὴν ἐκ τοῦ ὑπομνήματός του ἰδίαν ὁμιλίαν του περὶ τῆς ἀναδρομῆς ταύτης, ἐν δὲ τῷ ἀμέσως προσεχεῖ τὸ ἀποτέλεσμα τῶν ἐπιστημονικῶν παρατηρήσεών του.

«Πρὸ ὀλίγου ἀνεκοίνωσα τῇ Ἀκαδημίᾳ τὴν ὑπ' ἐμοῦ γενομένην ἐσχάτως ἀνάβασιν ἐπὶ τοῦ Λευκοῦ Ὄρους, ἥτις ἐσκόπει τὴν λύσιν τοῦ διαμφισβητουμένου ζητήματος τῆς παρουσίας ὀξυγόνου ἐν τῇ ἡλιακῇ ἀτμοσφαίρᾳ, ὡς καὶ τὴν ἀπόδειξιν τοῦ δυνατοῦ, διὰ τοὺς μὴ ὁρεσιβάτας σοφούς, τῆς μετεφορᾶς αὐτῶν ἐπὶ τῶν ὑψηλῶν σημείων, ἔνθα προϋβάλλονται τοσαῦτα σπουδαῖα ζητήματα τὴν σήμερον πρὸς λύσιν ὑπὸ ἔποψιν μετεωρολογίας, φυσικῆς, καὶ μάλιστα ἀστρονομίας.

Ἡ Ἀκαδημία ἐνθυμεῖται, ὅτι πρὸ δύο ἐτῶν, περὶ τὸ τέλος τοῦ Ὀκτωβρίου 1888, εἶχον ἐπιχειρήσει τὴν ἀνάβασιν τοῦ Λευκοῦ Ὄρους μέχρι τῆς καλύβης τῆς ἐπικαλουμένης Grands-Mulets (Μεγάλοι Ἡμίονοι), κειμένης ἐπὶ βράχων καὶ εἰς ὕψος 3000 μέτρων περίπου.

Αἱ γενόμεναι τότε παρατηρήσεις ἐκεῖθεν ἐπεβεβαίωσαν, ὅτι αἱ ἀπὸ τῆς ἐνεργείας τοῦ ἀτμοσφαιρικοῦ ὀξυγόνου προερχόμεναι δέσμαι τῶν γραμμῶν ἦσαν ἠλαττωμέναι σχετικῶς πρὸς τὸ ὕψος τοῦ σταθμοῦ, ἐν ᾧ εὑρισκόμην, ὅπερ ἀπεδείκνυε σαφῶς, ὅτι ἐν τοῖς ὁρίοις τῆς ἡμετέρας ἀτμοσφαίρας, αἱ δέσμαι αὗται ἐντελῶς θὰ ἐξέλιπον, ἐξ οὗ συμπεραίνει τις, ὅτι ἡ ἡλιακὴ ἀτμοσφαῖρα δὲν ἐμεσολάβει ἐν τῇ παραγωγῇ τῶν γραμμῶν τούτων ἐν τῷ ἡλιακῷ φάσματι. Ἀλλὰ ὁ σταθμὸς οὗτος (Grands Mulets) κεῖται εἰς τὰ τρία πέμπτα τοῦ ὅλου ὕψους τοῦ Λευκοῦ Ὄρους, ἑπομένως ἐπιφυλαττόμην πάντοτε νὰ συμπληρώσω τὴν πρώτην μου ταύτην μελέτην διὰ νεωτέρας καὶ ἐντελεστέρας ἀπὸ τῆς κορυφῆς τοῦ ὄρους.

Εἶναι ἀληθές, ὅτι ἡ ἀνάβασις αὕτη παρουσίαζεν ἰδίως δι' ἐμὲ δυσχερείας ἀνυπερβλήτους κατὰ τὰ φαινόμενα, διότι ἡ πρώτη ἀναδρομὴ μὲ εἶχε πολὺ ἐξαντλήσει καὶ ἐφρόνουν συνεπείᾳ τούτου, ὅτι καὶ ἡ δευτέρα θὰ ἀπῄτει πολὺ μεγαλειτέρους κόπους καὶ δαπάνας. Ὥστε σκεφθεὶς ἐπενοήθην νέον μέσον ἀνόδου, δι' ἐλκήθρων.

Ἡ ἐκδρομὴ αὕτη ἀποτελουμένη ἐξ εἴκοσι δύο βοηθῶν ἢ ἀχθοφόρων, προωρισμένων διὰ τὴν μεταφορὰν τῶν ἀναγκαιούντων μηχανημάτων καὶ τροφίμων, ὡς καὶ διὰ τὴν κίνησιν τοῦ ἐλκήθρου, ἀνεχώρησεν ἐκ Chamonix τὴν Κυριακὴν 17 Αὐγούστου πρὸς τὴν 7 ὥραν τῆς πρωΐας, καὶ ἀφίκετο εἰς τὴν ξυλοκαλύβην τοῦ αἰχμηροῦ λίθου (Pierre Pointue) τὴν 10 ὥραν. Ἐντεῦθεν μέχοι τῶν Μεγάλων Ἡμιόνων ἐγένετο χρῆσις κλίμακος φερούσης κάθισμα, ἐφ' οὗ ὁ ὁδοιπόρος κάθηται ἀνέτως, καὶ ἣν οἱ ἀχθοφόροι σ ρουσιν ἐπὶ τῆς χιόνος ἀποτελοῦντες ἄλυσσον, καὶ δυνάμενοι οὕτω νὰ διέρχωνται ἐξ ὅλων τῶν ὁδῶν, ἀτραπῶν καὶ μή.

Ἐνίοτε ἠναγκαζόμεθα νὰ διερχώμεθα κλιτὸς τοσούτῳ κεκλιμένας ὥστε τὸ ἔλκηθρον θὰ ἐλάμβανε θέσιν κάθετον, πλὴν λόγῳ τοῦ τρόπου τῆς ἐκκρεμότητος αὐτοῦ, ἵστατο πάντοτε ὀριζόντειον. Ἐκτὸς ὅμως τούτου οἱ ἀχθοφόροι ὑπερηνδῶσι πᾶν ἐμπόδιον, καὶ δὲν δύναταί τις νὰ φαντασθῇ τὴν εὐκολίαν τῆς μεταφορᾶς ταύτης ἢ φερόμενος οὕτω ἐπὶ τὸ χάος τῶν ἐκτεταμένων πάγων.

Ἀφίχθημεν εἰς τὴν καλύβην τῶν Μεγάλων Ἡμιόνων τῇ 5 ὥρᾳ καὶ ἡμισείᾳ.

Ἐνταῦθα διενυκτερεύσαμεν, τῇ δ' ἐπαύριον Δευτέρᾳ, ἐκινήσαμεν τὴν ὄην ὥραν τῆς πρωΐας, πάντοτε δι' ἐλκήθρου μέχρι τῆς ἐπιστροφῆς μας.

Ἡ ἄνοδος ὑπῆρξε δυσχερεστάτη, διότι ἀνηρχόμεθα ποτὲ μὲν συρόμενοι ὑπὸ τῶν ἀχθοφόρων ἐπὶ κεκλιμένων πάγων, ποτὲ δὲ ἀναριχώμενοι ἐπὶ τῶν πεπηγότων βράχων δίκην αἰγῶν, καὶ σταματῶντες ἐπ' ὀλίγον ὅπως ἀνακουφιζώμεθα, καὶ θεώμεθα τοῦ μεγαλοπρεποῦς καὶ πρωτοφανοῦς πρὸ ἡμῶν ἀνελισσομένου θεάματος. Παρὰ τοὺς πρόποδας τοῦ δόματος τοῦ Γουτὲ εὑρισκόμενοι ἤδη, παρετήρουν μετὰ φόβου καὶ ἐκπλήξεως τὴν κατωφερικὴν κίνησιν τῶν πάγων, οἵτινες συσσωρευόμενοι κατὰ παμμεγέθη ὄγκη ἐπὶ ἐπιπέδων θέσεων τοῦ ὄρους, παρίσταιον φανταστικὴν ἀρχιτεκτονικήν, ὑπενθυμίζουσάν μοι τὰς παντοδυνάμους στιβάδας τῶν ἀνακτόρων τῶν βασιλέων Φαραώ. Ἀλλὰ πόσον οὗτοι φανταστικώτεροι καὶ μεγαλοπρεπέστεροι ἦσαν ἐν τῇ ὑψηλῇ ταύτῃ ἐρημίᾳ, ἔνθα ἐνόριζέ τις ὅτι εὑρίσκετο πρὸ παμμεγέθους εἰσόδου μυστηριώδους ἀνακτόρου κεκρυμμένου ἐν τοῖς κόλποις κολοσσοῦ ἐκ γρανίτου.

Περὶ τὴν μίαν ὥραν μετὰ μεσημβρίαν ἐφθάσαμεν εἰς τὴν καλύβην τῶν Ὑέων, (Bosses) ἧς ἡ ἀνέγερσις ὀφείλεται τῷ κ. Vallot, καὶ ἥτις κεῖται εἰς 400 μέτρων ἀπόστασιν ἀπὸ τῆς κορυφῆς.

Τότε διέταξα τὴν ἀποτίνοξιν τοῦ ἐλκήθρου καὶ τὴν ἐν αὐτῷ προφύλαξιν τῶν πολυτιμωτέρων ἡμῶν πραγμάτων, διότι ἡ πολλὴ σμικρότης τῆς καλύβης δὲν παρεῖχε ἀρκετὰ ἐχύγγυα.

Μετὰ τοῦτο ἐφάγομεν καὶ πρὶν ἢ κατακλιθῶμεν ἐπεχείρησα φασματοσκοπικάς τινας παρατηρήσεις.

Ἐσκεπτόμεθα νὰ ἐξακολουθήσωμεν τὴν ἀνάβασίν μας τὴν ἐπαύριον, ἵνα φθάσωμεν εἰς τὴν κορυφὴν ἐνωρίς, πλὴν κατὰ τὴν ἑσπέραν τῆς 18 Αὐγούστου ὁ καιρὸς μετεβλήθη αἰφνιδίως, τὴν δὲ νύκτα ὑπέστημεν ἀληθῆ ἐκ τούτου καὶ τρομερὰν βάσανον. Ἠσθάνθημεν ἐν τῇ ὑψηλῇ ταύτῃ θέσει ὅλα τὰ ἀποτελέσματα τοῦ κατὰ τὴν 19 Αὐγούστου ἐνσκήψαντος τυφῶνος, ὅστις ἀρξάμενος ἀπὸ τὸ Oyonnax (διαμερίσματος τοῦ Ain) διῆλθε τοῦ Saint-Claude, les Rousses, le Brassus, καὶ κατέληξε τὰς καταστροφάς του εἰς τὸ Croy (σιδηροδρομικῷ σταθμῷ τῆς Λωζάνης).

Ἐφρόνουν ὅτι τὸ φαινόμενον τοῦτο δὲν θὰ διήρκει τόσας ἡμέρας, ὅσας διήρκεσεν. Ὁ δὲ κ. Vallot, ἐπωφεληθεὶς τῆς καλοκαιρίας τῆς πρωΐας τῆς Πέμπτης 21, κατῆλθεν εἰς Chamonix.

Βελτιωθέντος δὲ τοῦ καιροῦ τότε, ἐπεχείρησα τὴν μεσημβρίαν ἐπιμεμελημένας τινας παρατηρήσεις διὰ τοῦ φασματοσκοπίου Duboscq συμβοηθοῦντος καὶ τοῦ κ. Durier, ὅστις δὲν ἠθέλησε νὰ μὲ ἐγκαταλείψῃ, ἀκολουθήσας με μέχρι τῆς κορυφῆς. Τὴν δ' ἐπαύριον ἐξηκολούθησα τὴν ἄνοδον μετὰ 12 μόνον ἀνδρῶν, ἐν οἷς καὶ ὁ γέρων Φριδερίκος Payot, ὅστις εἶχεν ἀρκετὴν πεῖραν, τῶν λοιπῶν ζητησάντων νὰ κατέλθωσιν.

Τῇ Παρασκευῇ 22 Αὐγούστου ὁ καιρὸς προεμηνύετο ἐκτάκτως λαμπρός, ἡ δὲ ἐπιτυχία τῆς ἐπιχειρήσεώς μου ἐξησφαλίζετο ἐκ τῶν προτέρων, συνεπείᾳ πολλῶν ἐνδείξεων.

Περὶ τὸ λυκαυγὲς ἀπέστειλά τινα νὰ κόψῃ μερικὰ ξύλα, ἀλλὰ τὸ

ψύχος ἦτο τοσούτῳ δριμύ, ὥστε ἠναγκάσθην νὰ τὸν ἀφήσω εἰς τὴν καλύβην, διότι οἱ πόδες του εἶχον παγώσει.

Ἀφοῦ δὲ ἀπετελείωσα τὰς πρὸς κίνησιν ἀπαιτουμένας προπαρασκευάς, ἐτοποθετήθην ἐν τῷ ἐλκήθρῳ καὶ ἀνεχωρήσαμεν περὶ τὴν 8 ὥραν καὶ 3]4.

Ἀπὸ τῆς καλύβης τῶν Ὕβων μέχρι τῆς κορυφῆς τοῦ Λευκοῦ Ὄρους τρία σημεῖα παρουσιάζουσι δυσκολίας εἰς τὴν ἄνοδον, ἤτοι ἡ σαγματοειδὴς κορυφὴ τοῦ μεγάλου Ὕβου, ἐκείνη τοῦ μικροῦ Ὕβου καὶ ἡ λεγομένη τῶν Ὕβων, κειμένη παρὰ τοὺς βράχους τῆς Τουρνέτ.

Τὰ σημεῖα ταῦτα εἶσι τοσούτῳ στενά, ὥστε ἄνευ εἰδικῶν στηριγμάτων εἶναι φύσει ἀδύνατον νὰ τὰ διαβῇ τις. Ἡ κλίσις των ἀνέρχεται ἐνίοτε μέχρι 50° ὁ δὲ κίνδυνος τῆς ἀνόδου των εἶναι λίαν ἐπικίνδυνος, διότι ἑκατέρωθεν ὑφίστανται κρημνοὶ καὶ ἀμέτρητον βάθος.

Οἱ ἄνθρωποί μου προσεπάθησαν τότε παντοιοτρόπως ὅπως ἀνέλθωμεν τὰ σημεῖα ταῦτα. Φθάντες εἰς τὸ πρῶτον σημεῖον κατῆλθον τοῦ ἐλκήθρου καὶ ἐπάτησα τὴν χιόνα, πλὴν μὴ δυνάμενος νὰ κινηθῶ ἔπεσα πρηνὴς ἐπ' αὐτῆς. Μετὰ εἴκοσι βημάτων ἀγωνιώδους καὶ ὑπερανθρώπου κινήσεως ἐσταμάτησα ὀλίγον ἅπως ἀναπαυθῶ, καὶ ἠθέλησα νὰ ἐξακολουθήσω, ἀλλ' εἰς μάτην, ἔπιπτον μεθ' ἕκαστον βηματισμόν. Τότε οἱ ἄνθρωποί μου μὲ ἐβοήθησαν, ἐνθουσιασμοῦ ἐμφορούμενοι, διότι εἶχον ἐνοήσει καλῶς τὸν ἐπιστημονικὸν σκοπόν μου. Ἔκτοτε αὐτοὶ ἐπελήφθησαν τοῦ ἀγῶνος, καὶ ἀψηφοῦντες τοὺς περιστοιχίζοντας ἡμᾶς φοβεροὺς κινδύνους, ἔλαβον τὸ ἔλκηθρον ἐπ' ὤμου καὶ ποτὲ μὲν ἀποτιθέντες αὐτὸ κατὰ γῆς, πότε δὲ σύροντες καὶ πότε ἀνεγείροντες αὐτὸ διὰ μυρίων κόπων, κατώρθωσαν νὰ μὲ φέρωσιν εἰς τὸ τρίτον σημεῖον. Τότε παρατηρήσας πέριξ ἐμοῦ καὶ ἐνοήσας, ὅτι διεφύγομεν τὸν κίνδυνον, καὶ ὅτι πολὺ ὀλίγον ἀπείχομεν τῆς κορυφῆς ἐξερράγημεν πάντες εἰς χαρὰν καὶ γέλωτας, καὶ περιεσφίγξαμεν τὰς χεῖρας. Ἐγὼ ἠσπάσθην τὸν Φριδερῖκον, ὅστις ἱστάμενος ἀπ' ἀρχῆς παρὰ τὸ πλευρόν μου μοὶ ἀπέδειξεν θαυμασίαν ἀφοσίωσιν.

Τέλος ἀφικόμεθα εἰς τὴν κορυφήν, τοῦ κ. Durier ἀπαθῶς καὶ ἐγκαρτερικῶς ἀκολουθοῦντος καὶ ὑποστάντος ἐν ταύτῃ τὰ πάνδεινα, ὅτε ἐν χαρᾷ καὶ ἀγκαλιάσει ἀναπετάσαμεν σείοντες τὴν σημαίαν τῆς ἐπιστήμης. Ὁ δὲ κ. Vallot ἐκ Chamonix κάτωθεν, μᾶς ἀπήντησεν διὰ βολῆς τηλεβόλου.

Φρίκ.

ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΙΑΣ ΣΤΟΛΗΣ ΠΡΟΞΕΝΟΥ

Ἡ ἡμέρα αὕτη ἦτο ἡμέρα χαρᾶς καὶ ἀγαλλιάσεως διὰ τὸν κ. Στέφανον.

Διωρισθεὶς πρόξενος ἐν . . . . . ἔμελλε νὰ ἐγκαινιάσῃ τὴν ἐπίχρυσον στολήν του ἐν ταῖς εὐρείαις αἰθούσαις τῶν ἀνακτόρων, κατὰ τὴν διδομένην ἐκείνην χοροεσπερίδα ὑπὸ τοῦ . . . μετὰ τῆς συζύγου του.

Ὁ Στέφανος δὲν εἶχεν ἔτι περιβληθῆ στολὴν μὲ χρυσᾶ κοσμήματα καὶ τρίγωνον πῖλον, οὔτε ἐπιζωσθῆ ξίφος, ἡ δὲ Κυρία Ἑλένη ἐπίσης δὲν εἶχεν ἀκόμη παρουσιασθῆ εἰς ἐπίσημον χορόν, οὐδὲ γευματίσει, καὶ χορεύσει ἐν ταῖς εὐρείαις καὶ ἀποστιλβούσαις ἐκείναις αἰθούσαις, ἔνθα ἡ ἀριστοκρατία καὶ τὸ ἄνθος τῆς νεότητος καὶ τῆς μεγαλοφυΐας συγκεντροῦται ἐκεῖ!

Ἡ στολὴ ἦτο τὸ ὄνειρον τοῦ Στεφάνου, ὁ δὲ χορὸς τῶν ἀνακτόρων τὸ ὄνειρον τῆς κυρίας Ἑλένης. Τέλος τὸ κατώρθωσαν. Τί ἄλλο ἤθελον ; Ἂς ἴδωμεν.

Ἡ στολὴ τοῦ Στεφάνου ἔκειτο ἐπὶ ἕδρας τινὸς ἐν τῷ δωματίῳ του στίλβουσα, καὶ ἑτοίμη πρὸς ἐγκαινίασιν, ὁ δὲ Στέφανος τὴν παρετήρει μὲ γλυκεῖς ὀφθαλμούς, ἐνῷ ταὐτοχρόνως ἔδενε τὸν λαιμοδέτην του.

— Πρὸ πάντων δὲν πρέπει νὰ βιασθῶμεν.... ἔχομεν καιρόν. ἐσκέπτετο ὁ ἡλικιωμένος νεανίας.

Τὸ βέβαιον εἶναι, ὅτι κατεχόμενος ὑπὸ τοῦ πυρετοῦ τῆς ἀνυπομονησίας, αὐτὸς μὲν εἶχεν ἐνδυθῆ δύο ὥρας ἐνωρίτερον, ἡ δὲ ὡραία σύζυγός του τῷ εἶχεν εἰπεῖ, ὅτι τὴν φορὰν ταύτην δὲν θὰ ἠδύνατο νὰ ᾖ ἑτοίμη, παρὰ μόνον καὶ ἀκριβῶς εἰς τὴν προσδιωρισμένην ὥραν, τὴν ἑνδεκάτην, διότι ἡ τουαλέτα της ἀπῄτει πολὺν καιρόν.

— Οὔτε ἓν λεπτὸν ἐνωρίτερον νὰ μὴ μὲ καλέσῃς, εἶχεν εἰπεῖ τῷ συζύγῳ της.

Ὁ καϋμένος ὁ Στέφανος ! καὶ τί νὰ κάμῃ διὰ νὰ περάσουν τόσαι ὧραι ;

— Ἂς δοκιμάσω τὴν στολήν μου, ἔλεγε καθ' ἑαυτόν, καὶ λαβὼν ταύτην διὰ τῶν δακτύλων, ἡσύχως καὶ μετὰ μεγίστης προσοχῆς, ὅπως μὴ ἐγγίσῃ τὰ ἐπίχρυσα κοσμήματα καὶ

τὰ ρυπάνῃ, τὴν ἐφόρεσε καὶ ἐτοποθετήθη πρὸ τοῦ καθρέπτου.

Ὦ ! πόσον ὡραῖος τῷ ἐφαίνετο ὁ ἀπέναντι αὐτοῦ ἱστάμενος ! δὲν ἤθελε νὰ πιστεύσῃ ὅτι ἦτο αὐτός. Καὶ ἐν τούτοις δὲν εἶναι ἄλλος, ἐσκέπτετο, ἀφοῦ εἶναι ἡ ἀντανάκλασίς μου! Τί ὡραῖος πρόξενος, νέος, φρέσκος, ὡραῖος, εὐτυχὴς καί..... ἐπερπάτει κατὰ μῆκος καὶ πλάτος τῆς αἰθούσης, χαιρετῶν, μειδιῶν καὶ λαμβάνων διαφόρους στάσεις ἀπομιμούμενος τὸ μέρος τὸ ὁποῖον θὰ ἔκαμνεν.

Ἐν τούτοις ταῦτα πράττων, αἱ δύο ὧραι δὲν παρήρχοντο εὐκόλως, καὶ φοβούμενος μήπως ρυπανθῇ τὸ πολύτιμον ἔνδυμα, τὸ ἐξέβαλε, τὸ ἐτοποθέτησεν ἐπὶ ἕδρας, αὐτὸς δὲ λαβὼν ἑτέραν τοιαύτην, ἐκάθισεν ἀπέναντι αὐτοῦ, καὶ ἁπλώσας τοὺς πόδας καὶ σταυρώσας τὰς χεῖρας ἐπὶ τοῦ λευκοῦ του ἐπενδύτου, παρετήρει ἀσκαρδαμικτεὶ αὐτό, ἐπιδοθεὶς εἰς τὰς ἀφηρημένας ἐκείνας σκέψεις, αἵτινες ἀπονεκροῦσιν ἐνίοτε τὸ σῶμα καὶ τὴν κρίσιν, λειτουργούσης μόνον τῆς φαντασίας.

Ὅπως ὁ ἀπὸ μακρᾶς ὁδοιπορίας ἀφικνούμενος εἰς τὸ τέρμα ταύτης ἀναπολεῖ μετ' εὐχαριστήσεως κινδύνους οὓς διέτρεξε, καὶ ὅλας τὰς περιπετείας τοῦ ταξειδίου του, οὕτω καὶ ὁ Στέφανος ἤρξατο ἀναπολῶν τὸν βίον του ἀπὸ ἔτους εἰς ἔτος ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ πρώτου ὑπαλληλιακοῦ του σταδίου.

«Ὦ ! ποσάκις διῆλθον στενοχωρίας καὶ πενίαν ταπεινωτάτην !» ἔλεγε καθ' ἑαυτόν, καὶ ἀνελογίζετο χειμῶνας, ἄνευ πυρᾶς, νύκτας ἄνευ ὕπνου, δρόμους ματαίους πρὸς ἀναζήτησιν θέσεως, καὶ τὸ χείριστον τὰ κωφὰ ὦτα, τοὺς ἐμπαιγμοὺς καὶ ἐνίοτε ἀποπομπάς, ἃς ὑπέστη κατὰ τὸ πρῶτον στάδιον, καθ' ὃ ἠσθάνετο ἑαυτὸν μικρόν, περιφρονούμενον, τεταπεινωμένον, ἄγνωστον, ἐν μέσῳ τοῦ ἀπείρου πλήθους καὶ τῆς κοινωνικῆς τυρβης, ἐν ᾗ ὁ τάλας ἐκλυδωνίζετο, καὶ ἤτις τὸν κατασυνέτριβε τότε. «Ἤδη ὅμως αὐτὰ παρῆλθον καὶ εἶμαι πρόξενος» διελογίζετο μετὰ ταῦτα, καὶ πρόξενος τῇ μεσολαβήσει οὐδενός, οὐδὲ προστάτου, οὐδὲ φίλου, ἀλλὰ μόνον τῆς ἱκανότητος καὶ τῶν προσόντων του. Καὶ τὴν κεφαλὴν κεκλιμένην ἔχων ἐπὶ τῆς ἕδρας, τοὺς ὀφθαλμοὺς ἡμικλείστους βεβυθισμένους καθ' ὁλοκληρίαν εἰς τὰς σκέψεις ταύτας, ὁ ἄξιος ἀνὴρ ἐπανέλαβε μεγαλοφώνως «Διὰ μόνης τῆς ἱκανότητός μου, διὰ μόνης τῆς ἱκανότ.....»

Μέγας καὶ μακρὸς ἀνακαγχασμὸς τὸν διέκοψε τότε ἀποτόμως.

Ὁ Στέφανος ἐκπλαγεὶς ἐπὶ τούτῳ παρετήρησε πέριξ αὐτοῦ ἐν τῷ δωματίῳ, πλὴν οὐδένα εἶδεν· ἦτο μόνος, ἐντελῶς μόνος, αὐτὸς καὶ ἡ ἐπίχρυσος στολή του κατ' ἔναντι αὐτοῦ, ἡ ἐπίσημος αὕτη διπλωματικὴ σκιά, ἐπισήμως καθημένη ἐπὶ ἕδρας πρὸ αὐτοῦ. Καὶ ἐν τούτοις ὁ αὐθάδης γέλως ἐξηκολούθει ἀκόμη. Τότε κάλλιον παρατηρήσας ὁ ἡμέτερος πρόξενος ἐνόμισε βλέπων, ὅτι ἡ στολὴ του δὲν ἦτο πλέον εἰς τὴν θέσιν της, εἰς τὸ μέρος ἔνθα εἶχε τοποθετήσει αὐτήν, ἀλλὰ πραγματικῶς καθημένην ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρου μὲ τὰς χεῖρας ὑψωμένας καὶ τὸ στῆθος ἐξογκωμένον, ὡς νὰ εἶχε ζωήν. Ἀπίστευτον πρᾶγμα ! Αὐτὴ ἐγέλα. Ναί, ἀπὸ τῆς παραδόξου ταύτης στολῆς οἱ γέλωτες προήρχοντο, διότι ἐκινεῖτο, αἱ χειρίδες ἀνήρχοντο καὶ κατήρχοντο, τὸ στῆθος ἔπαλλε, καὶ αἱ κινήσεις ὅλαι παρίστανον γέλωτα ὁρμεμφύτου ἀνθρώπου. Ἐν ταύτῳ μικρά τις φωνὴ ἠκούσθη λέγουσα : «Θεέ μου, ἔσκασα, θὰ σκάσω ! ἀπὸ τοὺς γέλωτας, ἄχ, ἄχ, θὰ σκάσω, θὰ σκάσω.....

— Ποῖος διάβολος εἶναι ἐκεῖ ; τίς εἶ ; τέλος πάντων ! ἐρωτᾷ ὁ πρόξενος συσπειρῶν τὰς ὀφρεῖς.

— Ἐγὼ εἶμαι, τῷ ἀπαντᾷ ἡ μικρὰ φωνή, ἐγὼ εἶμαι κύριε Στέφανε, ἐγὼ ἡ χρυσῆ στολή σου, ἡ ὁποία σὲ περιμένει νὰ ὑπάγωμεν εἰς τὸν χορόν. Σοὶ ζητῶ δὲ συγγνώμην, διακόψασα τοσοῦτον ἀποτόμως τὰς σκέψεις σου, πλὴν μοὶ ἔφάνη τόσῳ παράξενον νὰ σὲ ἀκούω ὁμιλοῦντα περὶ προσόντων καὶ ἱκανότητος!.. σύ! καὶ δὲν ἠδυνήθην νὰ κρατηθῶ... Μπᾶ! σοβαρῶς σκέπτεσαι; Νομίζεις, εὐσυνειδήτως ὅτι τὰ προσόντα σου ἤρκεσαν διὰ νὰ φθάσῃς ἕως ἐδῶ, τόσον ὑψηλά, καὶ φρονεῖς ὅτι αὐτὰ σοὶ ἔδωκαν τιμάς, θέσιν, ὑπόληψιν, τύχην;... καὶ νομίζεις τοῦτο δυνατὸν Στέφανε ;

Σύνελθε παρακαλῶ, πρὶν μοῦ ἀπαντήσῃς. Κατάβηθι, ναί, κατάβηθι ἀκόμη ἐν ἑαυτῷ. Ναί, τώρα, ἀπάντησόν μοι.... Ἄ! βλέπεις; δὲν τολμᾷς.

— Ἐν τούτοις, ἐψιθύρισεν ὁ Στέφανος μετὰ κωμικῆς ἀμφιβολίας.... εἰργάσθην, ναί, πολὺ εἰργάσθην....

— Ναί, πολύ, ὑπερβολικῶς. Πλὴν εἶσαι εἷς σκαφεύς, εἷς

MAURICE DE FOS

ΣΩΣΑΝΝΑ ΡΑΜΩ

(Συνέχεια)

τιμοτάτη τις λυχνία, ἥτις ἐθραύσθη, καὶ κατ' ἀκολουθίαν οἱ προσκεκλημένοι ἔλαβον ἀφορμὴν ν' ἀποσυρθῶσι.

Ἐν τούτοις τὰ εἰς τὴν ἱεροτελεστίαν χρησιμεύσαντα κηρία τοποθετηθέντα κατ' ἔθιμον πρὸ τῶν ἁγίων εἰκόνων ἐκάησαν καθ' ὁλοκληρίαν, θεωρηθέντος τούτου ὡς σημεῖον εὐδαιμονίας, ἀμοιβαίας ἀγάπης καὶ μακροβιότητος.

Ὁ κ. Βουγᾶς καὶ ὁ Φώτης Βέης θελήσαντες νὰ ἐπιδειχθῶσιν ἐν τῇ πόλει τῶν Ἀθηνῶν, ἔλαβον παρὰ τῆς Κυβερνήσεως τὴν ἄδειαν, ἥτις τῇ ἐποχῇ ἐκείνῃ πολὺ σπανίως ἐχορηγεῖτο, νὰ διασκεδάσωσιν ἐν τῇ Ἀκροπόλει.

Ἀναντιρρήτως δ' ἡ Ἀκρόπολις, ἧς ἡ πολύβαθμος ράχις περιβάλλεται ἔτι καὶ νῦν διὰ τῶν τοιχῶν, ἅτινα ὁ Κίμων καὶ ὁ Θεμιστοκλῆς ᾠκοδόμησαν, παρουσιάζει πολλὰ τὰ θέλγητρα διὰ μίαν τοιαύτην διασκέδασιν, ἧς ὅλαι αἱ διακοσμήσεις εἰσὶν ἕτοιμαι. Αἱ στῆλαι τῶν Προπυλαίων, ἡ Πινακοθήκη, ὁ χαρίεις ναὸς τῆς ἀπτέρου Νίκης, αἱ Καρυάτιδες τοῦ Ἐρεχθείου καὶ ὁ Παρθενών, σχηματίζουσι σύνολόν τι ἀμίμητον, εἴτε ὁ πυριφλεγὴς ἥλιος θερμαίνει χαριέντως τὰ ἀπὸ τριῶν χιλιάδων ἐτῶν ἀρχαία αὐτῶν μάρμαρα, εἴτε ἡ σελήνη ἐπιχέει κατὰ τὴν νύκτα τὰς παρθενικὰς αὐτῆς ψυχρὰς θωπείας.

Ὅλα αὐτὰ εἰσὶν ἐρείπια, ἀλλ' ἐν τούτοις οὔτε ἡ βροχή, οὔτε ἡ ὁμίχλη κατερύπαναν καὶ ἐκάλυψαν αὐτὰ διὰ τῶν καιρικῶν καὶ ἀηδεστάτων ἐπιστρώσεων, ὡς συμβαίνει εἰς τὰ ἡμέτερα μνημεῖα τῆς Δύσεως. Οἱ αἰῶνες, φαίνεται, δὲν ἠδυνήθησαν ἢ μετὰ σεβασμοῦ νὰ ἐγγίσωσι τὸ ἔργον τοῦ Φειδίου καὶ ὁπόταν ἐξηφάνισαν τὸν ἐξωτερικὸν χρωματισμὸν δι' οὗ ὁ ἐργάτης αὐτοῦ ἐστόλισε τότε τὰ ἀριστουργήματα ταῦτα, ἀντικατέστησαν αὐτὸν διὰ τῶν γαιωδῶν ἐκείνων συγκραμάτων, ἅτινα συνήθως ἐπικολλῶνται χρυσοειδῶς ἐπ' αὐτῶν. Καθ' ἑκάστην τὰ ἁρπακτικὰ ὄρνεα, αἱ κερχνηίδες, ὧν τὸ ἐκ φαιοῦ χρώματος πτέρωμα, ὁμοιάζει πρὸς τὰ κατερειπωμένα τείχη, ἔνθα κατασκευάζουσι τὰς φωλεάς των, πετῶσι κυκληδὸν ἐν τῷ κυανῷ ὁρίζοντι, ὅστις περιστέφει τὴν Ἀκρόπολιν. Μετὰ τὸ κνέφας δὲ τὸ πτηνὸν τῆς Ἀθηνᾶς, ἡ γλαύξ, ἀναλαμβάνει ἐν δικαιώματι τὴν πέριξ τῶν ἀρχαίων βωμῶν τῆς Ἀθηνᾶς θέσιν αὐτῆς.

Ἐν τούτοις, τὸ ἑσπέρας ἐκεῖνο τῶν γάμων τῆς Ραλλοῦς, μάτην ἡ γλαὺξ ἀνέμενε τὴν ἔλευσιν τοῦ σκότους, διότι μόλις ὁ ἥλιος ἔδυσε, τὰ ἔνδοξα ταῦτα μνήματα ἐφεγγοβόλουν ἐκ τῶν βεγγαλικῶν φώτων, ἅτινα μέχρι τῆς πρωΐας ἔκαιον καὶ διέχυνον ἐν ταὐτῷ τὰς πολυχρώμους καὶ φανταστικὰς αὐτῶν λάμψεις, ὡς ἐν καιρῷ τῶν κατὰ τὰς ἑορτὰς τῶν Παναθηναίων τελουμένων λαμπαδοδρομιῶν.

Ὁ Φώτης Βέης καὶ ὁ κ. Βουγᾶς οὐδὲν ἠμέλησαν ἐξ ὅσων ἠδύναντο νὰ καταστήσωσι τὴν ἑορτὴν μεγαλοπρεπεστέραν. Οἱ προσκεκλημένοι συνωθοῦντο καθ' ὁμάδας, πανταχοῦ δὲ διέβλεπέ τις περιχαρεῖς ὁμίλους. Ἐκεῖ, τὰ παληκάρια σὺν τῷ ἤχῳ τῶν ἐγχωρίων ὀργάνων ἐχόρευον, χωρὶς νὰ τὸ ἐννοῶσιν, ὡς ἀρχαῖοι χορευταί, ἐδῶ δέ, ἕτεροι νέοι ἔρριπτον ἀλλήλοις ἄνθη, ἐκυνηγοῦντο ἀνὰ τοὺς ἀρχαίους διαδρόμους καὶ ὑπὸ τὰς στοάς, ἢ ἐκρύπτοντο ὑπὸ διαφόρους ὀπάς, ὑδραγωγεῖα καὶ σκοτεινὰς γωνίας, ἔνθα μὲ ἀνακαγχασμοὺς καὶ γιουχαϊσμοὺς ἀνεύρισκον ἀλλήλους.

Ἡ δεσποινὶς Ραμώ, ὡς πάντοτε, ἐπρώτευεν εἰς ἕκαστον διοργανιζόμενον παίγνιον.

— Ἔ ! κύριε Βουγᾶ, ἀνεφώνει, βοηθήσατέ με, μοὶ ἐπιτίθενται, δότε μοι γρήγορα ἄνθη !

Καὶ ὁ κ. Βουγᾶς τῇ ἐπρότεινε κάνιστρον ἐξ οὗ αὕτη ἐλάμβανε δι' ἀμφοτέρων τῶν χειρῶν ρόδα, γαρόφυλα, ἀμύγδαλα καὶ ἄλλα ἄνθη, τὰ ὁποῖα ἔρριπτε κατὰ πρόσωπον εἰς τοὺς ἐπιτιθεμένους αὐτῇ. Πλὴν ἡ θλῖψις τοῦ κ. Βουγᾶ ἦτο ἀπερίγραπτος, ἐνῷ ἔβλεπε τὴν παιδαγωγὸν οὕτω ζωηρῶς καὶ εὐθύμως διασκεδάζουσαν, διότι τὴν ἐπιοῦσαν ἔμελλεν αὕτη νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸ Ἀρσάκειον.

Ἡ δὲ Ραλλοῦ ἔπαιζεν ὡσαύτως, εὑρίσκουσα γόητρον ἐν τῷ νέῳ ἔρωτί της καὶ τῇ ἐπικαίρῳ φιλαρεσκείᾳ της. Τῇ ἔδιδον ὀλίγων λεπτῶν καιρὸν νὰ προχωρήσῃ καὶ κρυβῇ, ἐνῷ οἱ λοιποί, ἐπικυριαρχοῦντος τοῦ Φώτη Βέη, ἔτρεχον μετὰ τοῦτο πρὸς ἀνεύρεσίν της· ὅστις δὲ πρῶτος κατόρθου ν' ἀνακαλύψῃ αὐτὴν—καὶ πρὸς τοῦτο πάντες ὑπεβοήθουν ἐξ εὐγενείας τὸν Φώτην—ἐδικαιοῦτο νὰ λάβῃ ἓν φίλημα.

Ὁ Παρθενών, ὅτε εὑρίσκετο ὑπὸ τὴν κυριότητα τῶν Τούρκων εἶχε μεταβληθῆ εἰς τζαμίον, φέρον τὸν μιναρέν του, ὅστις ὅμως κατεδαφίσθη, ἐκτὸς λειψάνου τινὸς κλίμακος, ἧς αἱ βαθμίδες ἠμιεφθαρμέναι, ἐπιτρέπουσι τὴν ἄνοδον εἰς τὸν Παρθενῶνα. Ἡ Ραλλοῦ ἐγνώριζε τοῦτο, καὶ σκεφθεῖσα ν' ἀναβῇ, ἀπεπειράθη μόνη νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸ σκοτεινὸν αὐτὸ μέρος, γελῶσα ἀφ' ἑνὸς διὰ τὴν ἀπροσδόκητον ταύτην κρύπτην, καὶ δειλιῶσα ἀφ' ἑτέρου.

Ἤδη εἶχεν ἀνέλθει ἀρκετὰς βαθμίδας, ὅτε ἠσθάνθη ἑαυτὴν ἀνεγειρομένην ὑπὸ στιβαροῦ βραχίονος, ὅστις τὴν εἶχε περιβάλει ἐκ τῆς ὀσφύος. Ἀφίνει κραυγήν, πλὴν τὰ χείλη της ἀμέσως ἐκλείσθησαν ὑπὸ τῶν χειλέων τοῦ βαστάζοντος ταύτην ἀγνώστου, ὅστις δ' ὀλίγων πηδημάτων ἔφερεν αὐτὴν ἀμέσως εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ Παρθενῶνος, καὶ ἐτοποθέτησεν ἐν τῷ ὕψει ἐπὶ ἐπιστηλίου τινος ὁμοιάζοντος πρὸς ὑψηλοτάτην μαρμαρίνην γέφυραν, μεταξὺ τοῦ ναοῦ καὶ τοῦ περιστυλίου.

Τότε διὰ μέσου τῆς λάμψεως τῶν βεγγαλικῶν φώτων, ἡ Ραλλοῦ προσβλέψασα ἐπὶ τοῦ ἀγνώστου·

— Θεέ μου, ἀνεφώνησεν.... ὁ Κώστας....

Καὶ κλείσασα τοὺς ὀφθαλμοὺς διὰ νὰ μὴ βλέπῃ τὸ ὑπ' αὐτῆς χάος καὶ τοὺς ὑπὸ τὸν Παρθενῶνα κρημνούς, ἐφ' ὧν ὁ ἐρωμένος της ἔμελλε νὰ κατασυντρίψῃ αὐτήν·

— Ἔλεος!.. ἔλεος!.. ἐψιθύρισεν.

— Ραλλοῦ, τῇ λέγει τότε ὁ Θεοχάρης, διατί τρέμεις ; ἄλλοτε δὲν ἐφοβεῖσο, ὅτε σὲ εἶχον εἰς τὰς ἀγκάλας μου. Τώρα δὲν εἶσαι ἐν ἀσφαλείᾳ; Ἄ! ἐννοῶ, ἤδη δὲν μὲ γνωρίζεις πλέον. Ἄκουσον λοιπόν..... ἐγὼ δὲν θὰ σὲ λησμονήσω, καὶ θὰ σὲ λάβω μίαν ἡμέραν.... δὲν θ' ἀφήσω νὰ γίνῃς σύζυγός ἄλλου.... εἶσαι πάντοτε μνηστή μου.... καὶ ὁρκίζομαι ἐπὶ τῆς ζωῆς σου, ὅτι θὰ σὲ στεφανωθῶ. Ἐὰν ἀμφιβάλῃς, λάβε τὸ γαμήλιον δῶρόν μου, θὰ σοὶ χρησιμεύσῃ μετ' ὀλίγον.

Λέγων δὲ ταῦτα, τῇ ἔδεσε περὶ τὴν κόμην τὸν πέπλον τῆς χήρας.

ὑπηρέτης, εἰς δεινὸς ἐργοκόπος, καὶ μετρᾶς τὰς ἡμέρας σου καθ' ὥρας, ὡς ἀμαξηλάτης. Ἡ ἀκτὶς φίλε μου, ἡ χρυσὴ μέλισσα, ἥτις διασχίζει τὸν ἐγκέφαλον τοῦ ἀληθοῦς ἐργάτου καὶ ἐναποτιθησι τὴν ἀστραπὴν καὶ τὸν βόμβον τῶν πτερυγίων της σὲ ἐπεσκέφθη ποτέ; Οὐδέποτε, δὲν εἶναι ἀληθές; Ἡ μέλισσα, εἶναι ἐργασία, φίλε μου, καὶ πάντοτε τὴν ἐφοβήθης, πάντοτε ἀπεμακρύνθης αὐτῆς, καὶ σ' ἐμίσησε. Ἡ θεία μέλισσα! ναί, αὐτὴ ἐμπνέει,αὐτὴ δίδει τὰ προσόντα, τὴν ἱκανότητα, τὸ ἀληθὲς τάλαντον. Γνωρίζω καὶ τοὺς ἐργαζομένους, οἵτινες ἐργάζονται πολὺ διαφορετικώτερα σοῦ, καὶ οἱ ὁποῖοι εἶναι ἀληθῶς ἀντάξιοι τῆς θέσεως, ἣν ἀδίκως κατέλαβες καὶ ἐν τούτοις παραγκωνίζονται.... Ἰδού, ἂς ὁμιλήσωμεν ἐμπιστευτικώτερον, ἀφοῦ εἴμεθα μόνοι. Ἡ ἰδική σου ἱκανότης, τὸ τάλαντόν σου συνίσταται εἰς ἓν μόνον πρᾶγμα, ἐνυμφεύθης ὡραίαν γυναῖκα!...

— Κύριε, ἀνακράζει ὁ Στέφανος, ἐρυθριῶν ἐξ ὀργῆς.

Ἡ δὲ φωνὴ χωρὶς νὰ συγκινηθῇ ἐκ τούτου.

— Ἀ! ἐπανέλαβεν, ἡ ἀγανάκτησίς σου μ' εὐχαριστεῖ, διότι ἀποδεικνύει τοὺς ἰσχυρισμούς μου.... Εἶσαι μᾶλλον βλὰξ ἢ πονηρός.... Μὴ ὀργίζεσαι, διότι ἂν μ' ἐγγιξῆς καὶ μοὶ κάμῃς πτυχὰς δὲν θὰ δυνηθῇς νὰ μὲ φορέσῃς εἰς τὸν χορόν, ἡ δὲ κυρία Ἑλένη θὰ δυταρεστηθῇ καὶ διότι εἰς αὐτὴν ὀφείλεται ὁ θρίαμβος τῆς σημερινῆς δόξης σου. Αὐτὴ κατώρθωσε νὰ σὲ φέρῃ εἰς αὐτὸ τὸ σημεῖον.... Τί διάβολο! Στέφανε, πρέπει τελος πάντων νὰ ἐνοήσῃς τὴν θέσιν σου.... εἰς αὐτὴν ὀφείλεις τὸ πᾶν.... τὸ πᾶν.... τὸ μέγαρόν σου, τὰ εἰσοδήματά σου, τὰ παράσημά σου, τὰς δόξας σου, τὰς δάφνας σου, καί....

Καὶ διὰ κινήσεως τῆς χειρὸς ἡ ἐπίχρυσος στολὴ τῷ ἔδειχνυε τὰ ἐπὶ τοῦ τοίχου διπλώματά του. Εἶτα, ὡς ἐὰν ἤθελε νὰ βασανίσῃ τὸ θυμά της περισσότερον, ἡ σκληρὰ αὕτη στολὴ ἐπλησίασε τὴν ἑστίαν, καὶ ἀκουμβῶσα εἰς τὸ κάθισμά του, πλησίον τοῦ ὠτός του, τῷ λέγει οἰκιακῷ τὸ τρόπῳ.

— Νὰ σοῦ 'πῶ, φίλε μου, φαίνεται ὅτι αὐτὰ σὲ κατα θλίβουσι. Ἐν τούτοις πρέπει νὰ γνωρίζῃς ὅ,τι ὅλος ὁ κόσμος γνωρίζει. Καὶ τίς θὰ σοῦ τὰ εἴπῃ ἐκτὸς ἐμοῦ; Εἰπέ μου, τί εἶχες καὶ τί ἦσο πρὶν στεφανωθῇς; Οὐδέν. Τί προῖκα ἔλαβες; Μηδέν. Τότε πῶς ἐξηγεῖς τὴν ἀπόκτησιν τῆς περιουσίας σας; Θὰ μοὶ εἴπῃς πάλιν, ὅτι πολὺ εἰργάσθης. Ἀλλά, δυστυχῆ, ἐργαζόμενος νυχθημερόν, τί μισθὸν εἶχες; τοῦτο σοὶ ἦρκει εἰς ἀπόκτησιν περιουσίας; Σκέφθητι, ὅτι ἡ ὡραία Ἑλένη ἐθεωρήθη πάντοτε ὡς γυνὴ τοῦ κόσμου, τῶν διασκεδάσεων καὶ τῆς σπατάλης. Σὺ οὐδέποτε ἐσκέφθης ταῦτα, ἀλλ' ἀπ' ἐναντίας, ἔλεγες ἀρκούμενος πρὸς τοὺς φίλους σου «ἔχω σύζυγον πνευματώδη, καὶ ἐννοοῦσαν τὰς κοινωνικὰς ὑποθέσεις, αὐτὴ φροντίζει περὶ πάντων, εἶναι οἰκονόμος, καὶ ἐκ τῶν περισσευμάτων ἀποκτᾶ περιουσίαν». Δυστυχῆ.... ἐνυμφεύθης τέρας τῶν τεράτων, γυναῖκα φιλόδοξον καὶ ἀκράτητον, αὐστηρὰν πρὸς σέ, ἐλαφρὰν πρὸς τοὺς ἄλλους, γνωρίζουσαν νὰ ἄγῃ τὰ ἡνία τῶν ὑποθέσεών σου καὶ τῆς καρδίας της, καὶ διαλογιζομένην ἐν ταὐτῷ οὕτω. «Ὁ σύζυγός μου στερεῖται ἀξίας, τύχης, περιουσίας, τοῦ παντός, εἶναι βλάξ, πλὴν εἶναι ἀνὴρ ἐξαιρέτου καρδίας, εὔπιστος καὶ ὄχι ἐνοχλητικός. Μὲ ἀφίνει νὰ διασκεδάζω ἀνέτως, ἐγὼ δὲ τοῦ παρέχω τὸ πᾶν». Ἔκτοτε, χρήματα, θέσεις παράσημα, δόξα, δάφναι ἤρχοντο βροχηδόν. Τέλος πρωΐαν τινα, τῇ ἐπῆλθεν ἡ ἰδέα νὰ γίνῃ καὶ σύζυγος προξένου, ὅστις νὰ φέρῃ ἐπίχρυσον στολὴν καὶ ξίφος. Τὸ εἶπε, τὸ ἔκαμε, τετέλεσται.

— Ψεῦδος! ψεῦδος, ἀνεφώνησεν ὁ Στέφανος ἔξαλλος ἐξ ὀργῆς.

— Ἔ! φίλε μου, τυφλώττεις; δὲν εἶναι ψεῦδος. Ὁπόταν εἰσέλθῃς εἰς τὰς πολυτελεῖς ἐκείνας αἰθούσας ἔνθα τὸ πᾶν ἀποθαμβώνει, ἀνοιξὸν καλῶς τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς καρδίας σου καὶ θὰ ἰδῇς τὴν ἀπάτην καὶ κακίαν εἰς τὸ βάθος ὅλων τῶν ὀφθαλμῶν, ὕποπτα μειδιάματα εἰς ὅλα τὰ χείλη, καὶ τοὺς παρεστῶτας ψιθυρίζοντας·

«Ἰδοὺ ὁ σύζυγος τῆς ὡραίας Ἑλένης» διότι οὐδέποτε θὰ ἦσαι ἄλλος τις, φίλε μου, ἢ ὁ σύζυγος μιᾶς ὡραίας γυναικός.

Ὁ Στέφανος δὲν ἀντέχει πλέον· ἐξοργίζεται εἰς τὸ ἔπακρον καὶ πηδᾷ νὰ καταξεσχίσῃ τὴν στολήν, ὅτε ἀνοιχθείσης τῆς θύρας τοῦ δωματίου του εἰσέρχεται ἡ κυρία Ἑλένη.

— Ἀ! ἐδῶ εἶσαι, φίλε μου, τῷ λέγει διὰ γλυκυτάτης φωνῆς, καὶ κοιμᾶσαι, ἐνῷ ἐγὼ σὲ περιμένω!...

Ἡ Ἑλένη ἵσταται πρὸ αὐτοῦ μεγαλοπρεπής, ὡραιοτάτη

ἐπιβλητικὴ καὶ ἀποθαμβοῦσα. Διὰ κινήσεως δέ, ἥτις χαρακτηρίζει τὸ δικαίωμα τῆς διευθύνσεως τοῦ οἴκου της, λαμβάνει τὴν στολὴν καὶ ταχέως διὰ μικροῦ μειδιάματος ἐνδύει τὸν σύζυγόν της, ὅστις ὑπὸ τὸ κράτος ἔτι τοῦ ὕπνου, τρίβων τοὺς ὀφθαλμούς, ἀναστενάζει, διαλογιζόμενος ταυτοχρόνως, ὅτι ἦτο ὄνειρον!...

Ῥοῦς.

ΑΙ ΚΑΙΝΟΔΟΧΟΙ ΚΑΙΝΙΖΟΥΣΑΙ

Τὸ ζήτημα τοῦτο ἔδωσεν ἐσχάτως ἀφορμὴν εἰς συζητήσεις καὶ πειράματα ἐν Μαγχεστρίᾳ· Οἱ κάτοικοι τῆς πόλεως ταύτης ὑπέβαλον νέα παράπονα, διὰ τὰς ἐκ τοῦ καπνοῦ προερχομένας νόσους, ἀποδιδοντες τὴν ἔκτακτον θνησιμότητα τῶν κατοίκων εἰς τὴν αἰτίαν ταύτην. Χειροτέχναι δὲ τινες ὑπεστήριζον ὅτι τὸ ἀνθρακικὸν ὀξύ, τὸ κινδυνωδέστατον στοιχεῖον ὅπερ ὑπάρχει ἐντὸς τοῦ καπνοῦ γεννᾶται εὐκολώτερον ὅταν τὸ πῦρ εἶναι ζωηρὸν καὶ ἐντελὴς ἡ σύμπηξις. Ἀλλὰ ἀπεδείχθη τὸ ἐναντίον· καὶ ἵνα πείσῃ πάντας ὁ κ. Flecher προέβη εἰς τακτικὰ πειράματα. Ἀνέλυσε πεντήκοντα δύο δείγματα καπνοῦ προερχόμενα ἐκ διαφόρων ἑστιῶν καὶ ἐβεβαίωσε πάντοτε. ὡς ἔπρεπε νὰ προσμένωμεν, τὴν μὴ ὕπαρξιν τοῦ ἀνθρακικοῦ ὀξέος ὅταν ἡ καῦσις γίνεται τελεία. Τὸ ἀνθρακικὸν ὀξὺ ἐξαιρετικῶς εὑρέθη ὁπόταν ἡ καῦσις ἐξετελεῖτο ἀτελῶς. Ἀπεναντίας δὲ τὸ ἀνθρακικὸν ὀξὺ ὑπάρχει πάντοτε εἰς τοὺς μέλανας καπνοὺς τοὺς παραγομένους ἀπὸ ἀτελοῦς συμπήξεως.

ΠΛΟΙΟΝ ΣΥΡΟΜΕΝΟΝ ΥΠΟ ΦΛΑΙΝΗΣ

Ἐν τῇ «Ἐπιστημονικῇ Ἐπιθεωρήσει» ἀναγινώσκομεν ἀξιοπερίεργον γεγονός, ὅπερ συνέβη εἰς τὴν γολέταν τοῦ H. B Grif ἐν τῷ Ἀγίῳ Ἰωάννῃ τῆς Νέας Γῆς. Ὅσῳ καὶ ἂν ἡ περίεργον τοῦτο, αἱ ληφθεῖσαι ἐπιμαρτυρίαι δὲν ἐπιτρέπουσιν ἡμῖν ν' ἀμφιβάλλωμεν περὶ αὐτοῦ.

Πρωΐαν τινὰ ἐνῷ τὸ πλήρωμα ἠσχολεῖτο περὶ τὴν ἁλιείαν τοῦ βακαλάου καὶ κατεγείνετο εἰς τὴν συλλογὴν τῶν δικτύων, ὁ πλοίαρχος καὶ ὁ μάγειρος μείναντες μόνοι ἐν τῷ πλοίῳ, ἐξεπλάγησαν παρατηρήσαντες ὅτι τὸ πλοῖον, ὅπερ ἐν τούτοις ἦτο στερεῶς ἠγκυροβολημένον, καὶ τοῦ ὁποίου τὰ ἱστία ἦσαν συνεπτυγμένα, ἐφαίνετο προχωροῦν μετὰ θαυμασίας ταχύτητος. Αὐθωρεὶ ἔσπευσεν ν' ἀνακαλύψωσι τὸ αἴτιον καὶ δὲν ἐβράδυναν νὰ ἴδωσι παμμεγέθη φαλαίνην περιπεπλεγμένην ἐκ τῶν πλευρῶν της ἐπὶ τοῦ ἀγκύστρου τῆς ἀγκύρας καὶ φεύγουσαν μετὰ ταχύτητος ἀνέμου, σύρουσαν ἐν ταὐτῷ ὄπισθέν της τὴν γολέτταν.

Ὁ πλοίαρχος καὶ ὁ μάγειρος ἐκπλαγέντες κατ' ἀρχὰς ἐκ τοῦ νέου τούτου δυστυχήματος, δὲν ἐβράδυναν ν' ἀναλάβωσι τὴν ψυχρότητά των, καὶ ἤρχισαν κόπτοντες τὴν ἅλυσιν τῆς ἀγκύρας, ὅπως ἀπαλλαγῶσι τῆς ὁρμητικῆς φορᾶς τῆς φαλαίνης. Μετὰ τοῦτο δέ, ἀναπετάσαντες τὰ ἱστία κατέφθασαν τοὺς συναδέλφους αὐτῶν, οἵτινες ἀνυπομόνουν νὰ μάθωσι τί συνέβαινεν ἐπὶ τοῦ πλοίου.

Τὸ πλοῖον τότε διηυθύνθη εἰς τὴν Νέαν Γῆν πρὸς προμήθειαν νέων ἁλύσεων καὶ ἀγκύρας, διότι εἶχεν ἀπωλέσει καὶ τὴν ἑτέραν ἐκ τινος τρικυμίας προγενεστέρας.

Καθόσον ἀφορᾷ τὴν φαλαίνην, ἐξηφανίσθη ἔχουσα τὴν ἄγκυραν ἐμπεπηγμένην εἰς τὰ πλευρά της, καὶ ἥτις δὲν ἐφάνη πλέον.

ΕΥΤΡΑΠΕΛΑ

Οἱ παρατηρηταὶ βεβαιοῦσιν ὅτι, οἱ ἔχοντες ὄνυχας·

Μακροὺς καὶ στενούς, εἰσὶ πεπροικισμένοι διὰ φαντασίας, ποιητικοῦ οἴστρου, καὶ ἔρωτος πρὸς τὰς ἐπιστήμας, πλὴν καὶ ὀκνηρίας.

Μακροὺς καὶ πλατεῖς, εἰσὶ φρόνιμοι, λογικοὶ καὶ σοβαροί.

Πλατεῖς καὶ βραχεῖς, εἰσὶ θυμώδεις, ἀπότομοι, πεισμονες καὶ ἐμφοροῦνται ὑπὸ πνεύματος ἀντιλογίας.

Οἱ ἔχοντες τοιούτους ζωηροὺς καὶ ὡράιου χρώματος, εἰσὶν ἐνάρετοι, ὑγιεῖς, εὐτυχεῖς, θερμαλέοι, καὶ φιλελεύθεροι.

Οἱ δὲ σκληροὺς καὶ εὐθράυστους, θυμώδεις, μοχθηροὶ καὶ ἐπίφοβοι.

Ὁπότε ὁ Φώτης Βέης, ὁ κ. Βουγᾶς καὶ ἡ Σωσάνα Ραμὼ ἀνησυχοῦντες ἐπὶ τῇ ματαίᾳ ἀναζητήσει τῆς Ραλλοῦς, καὶ ἀφοῦ περιῆλθον ὅλα τὰ ἐπικίνδυνα σημεῖα τῆς Ἀκροπόλεως, ὡς καὶ τὴν πηγὴν τῆς Κλεψύδρας, ἀνεῦρον αὐτὴν λειπόθυμον ἐπὶ τοῦ ἀετώματος τοῦ Παρθενῶνος, ἔμειναν ὅλως ἔκπληκτοι καὶ κεχηνότες.

— Πῶς ἦλθεν ἐδῶ; διὰ τίνος θαύματος ἔφθασεν εἰς τοιαύτην ἐπικίνδυνον θέσιν; ἠρώτων ἀπορροῦντες ἀλλήλους.

Πρώτη ἡ Σωσάννα Ραμὼ, ὑπείκουσα εἰς ἀκατανόητον προαίσθημα, ἠκολούθησε τὴν πρὸς τὴν φίλην της ἄγουσαν ὁδόν. Ἐταστικὸν δέ τι βλέμμα τῇ ἤρκεσε νὰ μαντεύσῃ ὅτι παρίστατο μᾶλλον ἡ ἀνάγκη νὰ σώσῃ κινδυνεύουσαν, ἢ νὰ βοηθήσῃ πληγωμένην. Ἡ πρώτη αὐτῆς φροντὶς ὑπῆρξε νὰ ἐξαφανήσῃ τὸ πέπλον, κατόπιν δὲ νὰ βοηθήσῃ τὴν Ραλλοῦ νὰ συνέλθῃ, ἥτις μὴ οὖσα ποσῶς πληγωμένη, δὲν ἐβράδυνε νὰ ἀναλάβῃ τὰς αἰσθήσεις της.

Ἡ δεσποινὶς Ραμὼ φοβηθεῖσα μὴ ἐν τῇ ταραχῇ αὐτῆς προδώσῃ τι, ἔσπευσεν ἀμέσως νὰ ἐξηγήσῃ αὕτη τὰ διατρέξαντα κατὰ τὸ δοκοῦν.

— Ἔσχε σκοτοδίνην, εἶπεν, ἐκ τῶν φαντασμάτων.

Ἡ ἐξήγησις αὕτη οὐχὶ μόνον εὐκόλως ἐπιστεύθη, ἀλλὰ καὶ οὐδεὶς ἐτόλμησε ν' ἀντείπῃ.

Ὁπότε δὲ ἀπηλλάγησαν τῶν προσκεκλημένων, ἡ δεσποινὶς Ραμὼ, ὁ κ. Βουγᾶς καὶ ὁ Φώτης Βέης ἀπέτειναν σχετικὰς ἐρωτήσεις τῇ Ραλλοῦ, ἥτις ὡμολόγησε λεπτομερῶς τὰ πάντα. Τοῖς διηγήθη τὸ τολμηρὸν διάβημα τοῦ Κώστα Θεοχάρους, τὰς ἀπειλητικὰς αὐτοῦ προθέσεις, καὶ τοῖς ἐπέδειξε συνάμα τὸ ὑπ' αὐτοῦ ἀφεθὲν μέλαν πέπλον, εἰς ἀνταλλαγὴν βεβαίως τῆς ὑπεξαιρεθείσης ἐν ταὐτῷ γαμηλίου ἀνθοδέσμης, ἣν μεθ' ἑαυτῆς ἔφερεν εἰς τὸ στῆθός της.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'.

Ὁ Κώστας Θεοχάρης δὲν λησμονεῖ τὴν Ραλλοῦ!....

Ἐὰν θελήσωμεν νὰ κρίνωμεν τὰ πράγματα κατὰ τὰ ἔθιμα τῆς Δύσεως, βεβαίως ἡ διαγωγὴ αὕτη ἤθελε θεωρηθῇ ἀκατανόητος, ἀφίνοντες κατὰ μέρος τὴν ὑπόθεσιν χυδαίας καταδιώξεως ἀπὸ μέρους ἐρασιτοῦ κακοανατεθραμμένου. Ἐν Γαλλίᾳ, πᾶς εὐγενὴς ἀνήρ, τιθέμενος ἐν τῇ θέσει τοῦ Κώστα Θεοχάρους, ἤθελεν ἀποκρύψει τὴν ἀγανάκτησίν του, ἐκ γενναιοψυχίας, καὶ ἀποσυρθῇ ἐξ ἀξιοπρεπείας· ἴσως δὲ μόνον ἤθελε περιορισθῇ εἰς διπλωματικήν τινα καὶ εὐφυᾶ παρατήρησιν, τὴν μόνην δυναμένην ν' ἀντιπαραταχθῇ κατὰ μιᾶς ἐρωτικῆς προδοσίας. Ἐν τῇ Ἀνατολῇ ὅμως, ἔνθα ἡ παθητικὴ θέσις τῆς γυναικὸς ἀποκαθίστησι ταύτην σχεδὸν ἀνεύθυνον, ὁ Θεοχάρης δὲν σκέπτεται ποσῶς περὶ προδοσίας, πολὺ δ' ὀλιγώτερον περὶ ἐκδικήσεως, ἀλλὰ μόνον περὶ ἀποδόσεως τοῦ δικαίου του, ἰδοὺ τὸ πᾶν.

Ἐν πρώτοις ἤλπισε διὰ τῆς προσκλήσεως τοῦ Φώτη Βέη εἰς μονομαχίαν, νὰ ἐλευθερώσῃ οὕτω τὴν Ραλλοῦ, πλὴν ὁ πρέσβυς τῆς Τουρκίας ἀρνεῖται νὰ μονομαχήσῃ, καὶ κατ' ἀνάγκην ὁ Θεοχάρης ἀναγκάζεται νὰ ὑπομείνῃ καὶ νὰ περιμένῃ εὐνοϊκωτέραν περίστασιν ἐκ τῆς παρόδου τοῦ χρόνου. Τὸ μέλλον ἀνήκει εἰς τοὺς ἐγκαρτερροῦντας, ἄλλως τε δέ, οὐχὶ μετ' ἀπολύτου ἀδιαφορίας, μία νέα γυνὴ αἰσθάνεται ἑαυτὴν ποθουμένην.

Ὁ Κώστας Θεοχάρης τότε ἐπεδόθη μετὰ πλείονος ζέσεως εἰς τὴν κανατεμπορίαν, καὶ μολονότι ὁ πατήρ του ἠδύνατο νὰ τὸν συγχωρήσῃ, ἡ δὲ Κωνσταντινὶς ἠγγυᾶτο περὶ τούτου, διότι ὁ γέρων ἠγάπα τὸ τέκνον του, ὁ Κώστας ἀμελεῖ νὰ ζητήσῃ συγγνώμην, διότι δὲν συναισθάνεται τὴν ἀνάγκην ἢ μᾶλλον εὑρίσκει περισσότερα θέλγητρα εἰς τὴν ἤδη κτηθεῖσαν ἀνεξαρτησίαν του.

Ὁ χειμὼν ἔφθασεν, ὁ δὲ Φώτης μετὰ τῆς συζύγου του διαγουσιν ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῶν γάμων των βίον διασκεδάσεων καὶ χορῶν. Αἱ ἐφημερίδες δημοσιεύουσιν ἐν λεπτομερείᾳ τὰς τουαλέτας καὶ ἑσπερίδας τῆς ὡραίας πρεσβευτρίας.

Καθ' ὅσον δ' ἀφορᾷ εἰς τὸν Φώτην Βέην, εἶναι ὁ ἥρως τῆς ἡμέρας καὶ δὲν ὁμιλοῦσιν ἤδη ἐν Ἀθήναις ἢ περὶ τῆς ἐκτάκτου εὐνοίας τῆς τύχης του κατὰ τὴν 31 Δεκεμβρίου, καθ' ἣν ἐκέρδισε μέγα χρηματικὸν ποσόν, ὅτε ἅπασα ἡ Ἑλλὰς μεταβάλλεται εἰς γενικὸν χαρτοπαικτεῖον. Κατὰ τὸ ἑσπέρας τῆς τελευταίας ἡμέρας τοῦ ἔτους τὸ πατροπαράδοτον ἔθιμον τοῦ τόπου ἀπαιτεῖ, ἵνα πάντες ἐξημερωθῶσι τὴν ἡμέραν τοῦ νέου ἔτους χαρτοπαίζοντες.

Ἡ Σωσάννα Ραμὼ ἤρξατο νὰ βαρύνηται πλέον εἰς τὸ Ἀρσάκειον, ὁ δὲ κ. Βουγᾶς καὶ ὁ Θεοχάρης τὴν ἐπισκέπτονται συχνάκις.

Μετ' ὀλίγον πλησιάζει ἡ ἐποχὴ τῶν ἀποκρέω.

Αἱ Ἀθῆναι μεταβάλλονται εἰς γενικὴν εὐθυμίαν. Πανταχοῦ βλέπει τις προσωπιδοφόρους πεζῇ, ἐφίππους. ἐφ' ἁμαξῶν, ἐπὶ ὄνων, ἡ δὲ ὁδὸς Ἑρμοῦ γέμει τοιούτων μετεμφιέσεων, αἵτινες κυκλοφοροῦσιν ἀπὸ πρωΐας μέχρι τῆς ἑσπέρας. Τινὲς δὲ τούτων δὲν εἶναι πάντοτε ἄμεμπτοι, ἀλλ' ἕτεραι εἰσὶν ἐντελῶς πειρακτικαί, κατασατυρίζουσαι διάφορα σημαίνοντα πρόσωπα τοῦ τόπου. Ὁ Κώστας μετεμφιεσθεὶς οὕτως, ὥστε νὰ ἀπομιμῆται τὸν πρέσβυν τῆς Τουρκίας, διέρχεται συχνάκις ὑπὸ τὰς θυρίδας τῆς πρεσβείας, προσπαθῶν νὰ ἐπιδεικνύεται, ἀλλ' ὀπόθεν τῷ ἀπαντῶσι διὰ περιφρονητικῆς ἀδιαφορίας. Τὸ κοινὸν περιέργως τὸν παρατηρεῖ.

Περὶ τὸ λυκόφως καὶ μόλις ἀνάψωσι τὰ φῶτα τῶν ὁδῶν, αἱ ἡμερήσιαι αὗται μετεμφιεσεις ἐξαφανίζονται, ὅτε διαδέχονται αὐτὰς αἱ νυκτεριναί. αἵτινες πλέον συγκεντρῶνται ἐν ταῖς οἰκίαις, ἔνθα πάντες διασκεδάζουσι χορεύοντες μέχρι τῆς ἐπιούσης, ὅτε ἄρχεται ἡ Τεσσαρακοστή.

Ἡ πρώτη ἡμέρα τῶν νηστειῶν ἔπρεπε νὰ ὀνομάζηται *ἡμέρα τῶν κρομμύων*, διότι ἀπὸ τοῦ λυκαυγοῦς ἅπας ὁ πληθυσμὸς ἐγκαταλείπει τὰς οἰκίας του, ὡς ἐν τοῖς χρόνοις ἐκείνοις, καθ' οὓς ὁ ἄγγελος προσκαλεῖ τὸν Ἰσραὴλ ἐκτὸς τῶν σκηνῶν. Οἱ λόφοι τῆς Νυκός, τοῦ Ἀρείου Πάγου καὶ τοῦ Μουσείου πληροῦνται ἐκτάκτων ἁμαρτωλῶν, οἵτινες προσέρχονται νὰ φάγωσι κυκληδὸν καθήμενοι πέριξ τῶν βράχων τὰ ὠμὰ σκόρδα καὶ τὰ κρόμμυα. Ἐφ' ὅσον δὲ ὁ ἥλιος φέγγει ἐξακολουθοῦσιν οὕτω τρώγοντες καὶ πίνοντες τὸν ρητινίτην, καὶ χορεύοντες σὺν τῷ κρούσματι τῶν ἐγχωρίων ὀργάνων, ἤτοι τοῦ τυμπάνου καὶ τοῦ πλαγιαύλου. Ἐπὶ πεντήκοντα ἡμέρας οἱ καλοὶ ὀρθόδοξοι χριστιανοὶ ἀπέχουσι τοῦ κρέατος, τῶν ὠῶν, τοῦ βουτύρου, τοῦ γάλακτος, τοῦ ἐλαίου καὶ μάλιστα τοῦ ἰχθύος. Δὲν πλησιάζουσιν ὡσαύτως τὰς γυναῖκάς των!... Ὁ Κώστας Θεοχάρης ὅμως ἐνθυμεῖται τὴν Ραλλοῦ, τί δὲ νὰ συμπεράνῃ τις ἐπὶ τῆς θρησκείας ἑνὸς Φαναριώτου;

Τέλος, ἔφθασε καὶ ἡ ἁγία ἑβδομάς, αἱ ἡμέραι τῶν Παθῶν καὶ ἡ προπύνησις τῶν ἐπιταφίων τῆς Μεγάλης Παρασκευῆς... καὶ τὸ Πάσχα!....

Καθ' ὅλην τὴν ἑβδομάδα ταύτην ἐπικρατεῖ ἡ μεγαλειτέρα κίνησις τοῦ πληθυσμοῦ καὶ ἡ ὡραιοτέρα παρελκσις τοῦ γυναικείου φύλου πρὸ τῶν πεζοδρομιῶν ὅλων τῶν ὁδῶν καὶ τῶν κατωφλίων τῶν θυρῶν ὅλων τῶν Ἐκκλησιῶν.

Οἱ κώδωνες ὅλων τῶν ναῶν σημαίνουσιν.

Οἱ ἔχοντες ὄνυχας κυρτούς, εἰσὶν ὑποκριταὶ ὕποπτοι καὶ κακοί.

Οἱ δὲ τρώγοντες αὐτοὺς διὰ τῶν ὀδόντων των εἰσὶν ἀνόητοι καὶ στενοκέφαλοι.

Εἷς νεωκόρος ἀρχαίου ναοῦ ἐξηγῶν εἰς ἄγγλόν τινα τὰς ἀρχαιότητας·

— Καὶ ὁ κώδων αὐτὸς εἶναι ἀρχαῖος, τὸν ἐφέραμεν ἀπὸ τὴν Ρωσσίαν, ἀλλὰ τὸν κτυποῦμεν εἰς τὰς μεγάλας τελετάς, εἰς τοὺς ἐπισήμους γάμους, εἰς τὰς πυρκαϊάς, καὶ ἐν γένει εἰς ὅλα τὰ δυστυχήματα.....

Ὁ Ἄγγλος.

— Ὦ γιές!.....

Ἐν Σύρῳ.

Εἷς ἀμαξηλάτης μετέφερε ξένους τινὰς Κυρίους εἰς τὴν ὡρ αίαν ἐξοχὴν Κ.....

Ὅτε δὲ ἔφθασαν εἰς σημεῖον, ἔνθα ἡ ἄμαξα δὲν ἠδύνατο νὰ προχωρήσῃ πλέον·

— Κύριοι, τοῖς λέγει, ὁ δρόμος εἶναι ἕως ἐδῶ, ἀπ' ἐδῶ καὶ πέρα πηγαίνουν τὰ μουλάρια καὶ τὰ γαϊδούρια, σᾶς παρακαλῶ νὰ καταβῆτε καὶ νὰ πᾶτε μὲ τὰ πόδια.

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΝ ΠΑΙΓΝΙΟΝ

ΣΩΜΑ ΕΝ ΤΩ ΑΕΡΙ

(Φυσικὸν φαινόμενον)

Ἰδοὺ διασκεδαστικόν τι παίγνιον μὴ ἀπαιτοῦν προπαρασκευὰς καὶ ἐργαλεῖα, καὶ δυνάμενον νὰ ἐκτελεσθῇ παρ' οἱουδήποτε προσώπου.

Τοποθετήσατε ἑαυτὸν ἐπὶ τῆς πλευρᾶς καθρέπτου ἐρμαρίου τινός, ὡς ἐνδείκνυσιν ἡ παρατιθεμένη εἰκών, τοιουτοτρόπως ὥστε, τὸ ἥμισυ τοῦ σώματός σας νὰ ἦναι κεκρυμμένον,

τὸ δ' ἕτερον ἥμισυ νὰ εὑρίσκεται πρὸ τοῦ ἐρμαρίου. Ὁ θεατής, ὅστις θὰ εὑρίσκηται ἀπέναντι ὑμῶν, πρὸς τὴν ἀντίθετον πλευρὰν τοῦ ἐρμαρίου, θὰ βλέπῃ ὁλόκληρον τὸ σῶμά σας, ἐὰν δὲ δὲν ἀντιληφθῇ τῆς ἀντανακλάσεως τοῦ καθρέπτου θὰ νομίζῃ ὅτι βλέπει ὑμᾶς ὁλόκληρον. Ἐὰν τότε ὑψώσητε τὴν ἀριστερὰν χεῖρα καὶ τὸν ἀριστερὸν πόδα, ὡς ἐμφαίνεται ἐν τῇ εἰκόνι, θὰ ἐκπλαγῇ βλέπων ὑμᾶς ὑψούμενον καὶ ἱστάμενον εἰς τὸν ἀέρα.

Τὸ φυσικὸν τοῦτο φαινόμενον, ὅπερ οὐδὲν ἄλλο εἶνε ἢ ἀντανάκλασις τοῦ καθρέπτου, διὰ τοὺς μὴ γνωρίζοντας αὐτό, εἶναι διασκεδαστικώτατον.

ΑΙΝΙΓΜΑΤΑ

Λύσις τοῦ 18 διασκεδαστικοῦ προβλήματος

Μετὰ 15 ἡμέρας

Ἔλυσαν αὐτὸ οἱ Κύριοι: Ν. Σολιώτης ἐξ Αἰγίου, καὶ Κ. Δ. Φραγκόπουλος ἐκ Πατρῶν, ὁ μὲν διὰ δελταρίου ἐμμέτρως, ὁ δὲ δι' ἐπιστολῆς πεζῶς.

Ἀμφότεραι αἱ λύσεις ἔφερον ἡμερομηνίαν 17 7βρίου, καὶ ἀφίκοντο εἰς τὸ γραφεῖον μας τὴν ἐπιοῦσαν διὰ τοῦ ταχυδρομείου σιδηροδρομικῶς. Τίς δικαιοῦται λοιπὸν τοῦ δώρου; Τίς ὁ πρῶτος λυτήρ; Τὸ δῶρον θὰ διαμοιρασθῇ.

ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΣΕΙΣ ΤΗΣ "ΦΥΣΕΩΣ,,

Δ. Γ. Π. Τσαγκαράδες. Ἔχει καλῶς. Ἀναμένομεν. Μὴ λησμονεῖτε. Ἐντάλματα ἐνεργηθήσωνται. Ἀποστείλατε πρώτας ἀποδείξεις. —Α. Σ. Βουκουρέστιον. Συστημέναι ἐλήφθησιν, εὐχαριστοῦμεν ὡς καὶ διὰ πληροφορίας σχολάρχου. Ἀναμένομεν συνδρομητάς· — Α. Β. Ἀχαΐαν. Χθὲς σᾶς ἐγράψαμεν καὶ ἀπεστείλαμεν 6 μουσικὰ τεμάχια. Εὐχαριστοῦμεν. Συνδρομὴ νέου συνδρομητοῦ ἐλήφθη.—Α. Π. Κύπρον. Δελτάριον ἐλήφθη. Συνδρομητὴν ἐνεγράψαμεν καὶ ἀπεστείλαμεν σειρὰν φύλλων, ὁμοίως καὶ ἰδικήν σας. Ἀποστείλωμεν ἀποδείξεις προσεχῶς καὶ γράψωμεν.—Μ. Σ. Γ. Βραΐλαν. Συνδρομηταὶ ἐνεγράφησαν. Σειραὶ ἀπεστάλησαν. Ἀποδείξεις ἀποστείλωμεν προσεχῶς καὶ γράψωμεν ὑμῖν. Εὐχαριστοῦμεν.—Ν. Τ. Αἰτωλικόν. Ζητούμενα φύλλα ἀπεστάλησαν ὑμῖν. Τοῦ λοιποῦ διεύθυνσις αὐτόθι. Ἀναμένομεν καὶ μερικοὺς συνδρομητάς.—Ι. Ρ. Πύργον. Ἐνεγράψαμεν καὶ δεύτερον συνδρομητὴν καὶ ἀπεστείλαμεν σειρὰν «Φύσεως». Σήμερον σᾶς γράφομεν Εὐχαριστοῦμεν.—Δ. Ν. Ἀλεξάνδρειαν. Βεβαίως ἀναμένομεν συνδρομάς, διότι ἔχομεν ἔξοδα.—Κ. Σ. Βόλον. Σᾶς ἐνεγράψαμεν καὶ παρακαλοῦμεν ἀποστείλατε συνδρομήν σας, διότι εἰσήλθομεν εἰς ἕκτον μῆνα.—Κ.Ο. Ἄργος. Δὲν ἐλάβομεν.—Μ.Μ. Beyrouth. Ζητούμενα φύλλα ἐστάλησαν ὑμῖν. Πιστεύομεν νὰ ὑποστηρίξητε τὸ φύλλον μας.—Ι. Π. Ξηροχώριον. Ἐλάβομεν συνδρομήν σας, εὐχαριστοῦμεν. Ζητούμενα φύλλα ἀπεστείλαμεν. Ἀναμένομεν συνδρομητάς. Φύλλα Κονιάλη ποῦ διευθύνονται; Ἀπόδειξίς σας στέλλεται σὺν παρόντι φύλλῳ.—Κ. Μ. Ἄνδρον. Ἐπιστολὴ καὶ ἐπιταγὴ ἐλήφθη. Εἰς «Ἀκρόπολιν» ἐδόθη. Χρήματα ἐλήφθησαν. Γράψω.

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ ΠΙΛΩΝ

Γ. ΒΛΑΒΙΑΝΟΥ

18—Ὁδὸς Εὐαγγελιστρίας—18

ΠΑΡΑ ΤΗΝ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΝ

Εἰς τὸ ἀνωτέρω κατάστημα εὑρίσκονται ὅλα τὰ εἴδη τῶν ὑλικῶν διὰ γυναικείους πίλους.

Πρὸς τούτοις ὑπάρχουσι καὶ πίλοι ἕτοιμοι τῆς τελευταίας ἐποχῆς ὅλων τῶν σχημάτων καὶ ποιοτήτων· κατασκευάζονται δὲ καὶ κατὰ παραγγελίαν ἐντὸς βραχυτάτου χρόνου.

Τιμαὶ συγκαταβατικαί

Ἐκ Τοῦ Τυπογραφείου Παρασκευᾶ Λεωνῆ